

நேசம் நறுமணமாய்...

1

மாடியிலிருந்து இறங்கிய அகிலா, தன் வீட்டின் வரவேற்பறையை ஒரு நோட்டமிட்டாள் - சோபாவில் சரிந்திருந்த ஒரு பட்டு குஷனைக் கச்சிதப்படுத்தினாள் - ஐம்பது வயதிற்கு அவளது தோற்றமுமே வெகு கச்சிதம்தான். ஊளை சதை வழியாத உடம்பில் உயர்தரப் பருத்திப் பட்டு. கழுத்தில் வைர முகப்பிட்ட தாலி - அதற்குப் பொருந்தும் கம்மல்கள் - கையில் முத்து கோர்க்கப்பட்ட தங்க வளையல்கள் - ரிம்லெஸ் மூக்குக் கண்ணாடி. நரைகள் மறைக்கப்பட்ட கூந்தலை சீராக வெட்டி கிளிப்பிற்குள் அடக்கியிருந்தாள் -

பளபளத்த தன் வீட்டை தனி கர்வத்துடன் பார்த்த வளுக்கு எதுவும் நலுங்காதிருக்க வேணும். உயர்தர நேர்த்தியில், சிறிதும் மாறக்கூடாதென்ற பிடிவாதமுண்டு. படுத்து எழுந்த பத்தாம் நிமிடம் அவளது படுக்கை சீராக்கப்பட்டு விடும். சமையலுக்கு வேலையாள் உள்ளதால் அகிலாவிற்கு இதுதான் வேலை. தவிர வீட்டைக்

கலைத்துப் போட்டு விளையாட இங்கே சிறு குழந்தைகளும் கிடையாதே.

அவள் கணவர் முன்னணி தொழிலதிபர் - இத்தம்பதி கணக்குத் தொளை மிஞ்சிய இரு மகன்கள் - மூத்தவன் கல்யாண வயதில்.

அகிலாவிற்குமே வெறும் வீட்டை சிங்காரித்து அலுத்து விட்டது - தனியே நடைப் பழகியபடி, அத்தனையையும் கலைத்து சிரிக்க பேரப் பிள்ளைகள் வந்தால்தான் வீடு நிறைவாகுமோ என்றொரு சந்தேகம் அவளுக்குள் சரிபறிய.

தயாரான காலை உணவை வடிவான பீங்கான் பாத்திரங்களில் வைத்தவன், ஒரு ஆப்பிளை நறுக்கி மலரிதழ் போல பரப்பி வைத்தான்.

"அட்டே - இன்னனைக்கு பூரிக் கிழங்கோடு முட்டைப் பெரியலா - க்ரோட் ஒரு பிடி பிடிச்சு நேன்" - என்றபடி வந்தமர்ந்த மூத்தவனை முறுவலுடன் பார்த்தான்.

எங்கிருந்து திலீபனுக்கு இப்படியான உயரமும் கவர்ச்சியும் அமைந்தன? இவளும் கணவர் ராஜேந்திரனும் சாதாரண தோற்றமுள்ளவர்கள்தான். அகிலாவின் மாமனார் வாட்டசாட்டமானவர், இவள் தாயாரின் முக அம்சம் அவாதி - ஆக அந்த மரபணுக்களைப் பொறுக்கி தன தாக்கிக் கொண்டிருந்த பிள்ளை இவன். இவர்களின் சமூகத்தில் இதற்குத் தோதான பெண் அமைவது சலப மில்லை. சீக்கிரமே தேட ஆரம்பித்தால்தான் சிக்குவாள்!

"இன்னனைக்கு சீக்கிரமே ரெடியாகிட்டே திலீப்?"

"சீக்கிரமே ஆபீஸ் போனால்தான் வேலை கொஞ்சமேனும் நடக்குதுமமா - இல்லைன்னா, 'ஹிஹி' - சும்மா

உங்களைப் பார்த்துட்டுப் போக வந்தேன்'னு நாலு பேர், 'டொனேஷன்'னு ரெண்டு பேர் வர, மீதி நேரம் தபால் களைப் பார்த்து பதிலளிக்க, பேங்க் வேலைகள்னு நழு விடுதே.."

சாப்பிட்டபடி பேச்சு தொடர்ந்தது -

"லஞ்ச்சிற்கும் நீ இப்பெல்லாம் வீடு வற்றதில்லையே - திலீப்."

குறைபட்டாள் தாய்.

"டிராஃபிக் பயங்கரம்மா - போக, வர முக்கால் மணி நேரம் அவுட். அதான் ஆபீஸ் கான்ட்ரீனில் ஒரு ஸான்ட் விச்சோடு முடிச்சுக்கறேன் - கூடவே ஒரு ஆரஞ்சு பழம் - பிறகு காபி."

"உனக்கு பெண்டாட்டி வந்தால்தான் நீ வழிக்கு வருவேடா."

"அதுக்கு இன்னும் மூணு, நாலு வருஷம் போகணும்மா - இப்பவே ஏன் இந்த சின்ன, செல்லப் பையனை பய முறுத்தறீங்க?"

சிரித்தவனின் சீரான பல்வரிசையை பெருமிதமாய் பார்த்தாள் பெற்றவள் - இதற்காகவே பெண் வீட்டார் வரிசையில் நிற்பார்களே!

"யாருடா சின்ன பையன்? உனக்கு வயசு 27 - செல்லந்தான் கொஞ்சம் அதிகமாத் தந்துட்டேன்."

"ஸோ?"

"இப்படி முரண்டு பிடிக்கறே. முன்னேல்லாம் பிஸினஸ் குடும்பங்களில் பசங்களுக்கு 24 வயசிலேயே கல்யாண மாயிடும்."

"அது - சதி!"

"சதின்னா, உடன்கட்டை ஏறுறதுடா."

மகள் தாயின் வேடிக்கைப் பேச்சை ரசித்துச் சிரித்தான்.

"அந்த வயசிலே, இருபது அல்லது பதினெட்டு வயசுப் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணி ஆரம்பிக்கும் வாழ்க்கை பரிதாபம்மா - வாழ்க்கைன்னா என்ன, ஏதுன்னு புரிபடுவதற்கு முன் - அதாவது நீச்சல் தெரியாதவனைத் தண்ணீரில் தள்ளுவது போல."

"போடா கோமாளி - தண்ணீரில் விழுந்தால்தானே நீந்தப் பழகலாம்?" கண்களை உருட்டினாள் அகிலா.

"பாவம்மா - அப்பா இன்னுமே தத்தளிச்சிட்டிருக்கார்!" ஒரு ஆப்பின் துண்டை மென்றபடி நமட்டமாய் சிரித்தான்.

"ரொம்ப பேசாதே - அப்புறம் கடுமையான பெண் டாட்டி வருவா - உன்னை சமாளிக்கறது போல."

"என்னம்மா - இன்னைக்குக் கல்யாண பேச்சு ஜாஸ்தி யாயிருக்குது?"

"தனியேயிருந்து எனக்கு அலுத்துருக்கடா... மூணு ஆண்டுகளோடு இருந்து சலிச்சிருக்க."

"சண்டை போட்டு வாழ்வை கவாஸ்யமாக்க மருமகள் வேணுமாக்கும்?"

"நான் ஏன்டா சண்டை போடறேன்? மகளாய் பார்த்துக்குவேன்."

ஆசையும் ஆர்வமுமாய் ஆதங்கப்பட்டாள் அன்னை.

"சாயங்காலம் நான் ஆபீஸிலிருந்து வீடு திரும்பும் போது, அந்த மகள் வந்திருப்பாளா?"

திலீபன் போலி ஆர்வத்துடன் கேட்க, இருவரும் சிரித்தனர்.

"கடையில் போயா வாங்கி வர முடியும்? இந்த வீட்டுக்கு ஏற்ற அப்பழுக்கில்லாத பொண்ணு எங்கே பிறந்திருக்காளோ நாமதான் தேடிப் பிடிக்கணும்... சரி - சாயங்காலம் நேரே ஜெஸி வீட்டுக்கு வந்திடு."

"அங்கே - என்ன?"

"மறந்தாச்சா - நீயும் உங்கப்பாவைப் போல கொஞ்சம்..."

"மண்டுதாம்மா! வரி விவரங்கள், விற்பனை, தொழிலாளர் போனஸ், பிரமோஷன் பிரச்சனை, விஸ்தரிக்க மேலும் நிலம் வாங்கணும்றது போன்ற பொடி பிரச்சனைகளில், ஜெஸி பெரியம்மாவின் வீட்டில், என் கனின் மல்லிக்கு திருமண நிச்சயதார்த்தம் என்பது மறந்தே போச்சு."

"சும்மாவாச்சும் என்னைச் சீண்டணும் உனக்கு - டின்னரும் அங்கேதான். நாம கடைசி வரை நிற்கணும்."

ஜெஸிந்தாவும் அகிலாவும் ஒன்று விட்ட சகோதரிகள் என்றாலும் பாசம் மிகுதி. சென்னையிலேயே இருப்பதால் சளைக்காமல் ஒருவர் மற்றவரைப் போய்ப் பார்த்து, சேர்ந்து சுற்றுவதுண்டு.

ஜெஸி தன் மகள் மல்லிகாவிற்காய் இரண்டு ஆண்டுகளாய் தேடி, பொறுக்கியெடுத்திருந்த மாப்பிள்ளையை இன்றுதான் குடும்பத்தினர் சந்திக்கப் போகிறார்கள் - மாப்பிள்ளைத் தேடல் முடிந்ததுமே, திலீபன் தன் கனின் மல்லிகாவை போனில் அழைத்து வாழ்த்தியிருந்தான் -

'மாட்டிய ஆளின் பேர் என்னம்மா தங்கச்சி?'

என்று சீண்டவனுக்கு 'பட்'டென பதில் வந்தது -

'மல்லிகா!'

"அட்டா... அந்த மல்லிகையிடம் மாட்டியவர் யார்?"

"திருமண பந்தத்தில் மாட்டுவது பெண்கள்தான் திலீபண்ணா - நாங்க எங்க ஊர், உறவு எல்லாவற்றையும் விட்டுட்டு அவங்க வலையில் சிக்கிடறோம். பிறகும் அவங்க போடற சட்ட திட்டங்களுக்கு வாழ்நாளெல்லாம் ஆடி..."

"ஆஹா... யார் பேச்சுக்கு யார் ஆடறாங்கன்றதைப் பார்க்கத்தானே போறேன் ஒரு அயல் நாட்டு மேதை சொல்றார் -

'ஆண்களைப் போல் பெண்களால் வெற்றி பெற முடியாது -

ஏனெனில் அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூற மனைவிகள் இருப்பதில்லை'ன்னு - உங்க ஆலோசனையில் கையை காலைத் தூக்கும் ஆடிப்பாவைகளாய்தானே ஆண்கள் இருக்கணும்?"

"அப்படியெல்லாம் இல்லவே இல்லை - பெண்கள்தான் பா...வம்."

"பிறகேன் மல்லி கல்யாணம் பண்ணிக்கறே?"

ஒரு கணம் திகைத்தவள் தடுமாறினாள் -

"வந்து... அப்பா அம்மா கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொல்றாங்களே?"

"அதாவது பிறந்த வீட்டிலும் சட்டங்கள், கொடுமை யெல்லாம்.. ம்? பா.. வந்தான் நீங்க."

"ஆமாண்ணா - இப்பவாவது புரிஞ்சுகிட்டியே." - போலிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

அம்மாவின் பேச்சு திலீபனை நிகழ்காலத்துக்கு பிடித்து இழுத்தது -

"மல்லிக்குட்டி கல்யாண களை சேர்ந்து இப்ப ரொம்ப க்யூட்டாயிருக்கா - வீட்டோடதான் நிச்சயதார்த்தம்னாலும் ஒரு நூற்றம்பைது பேரேனும் வந்துட மாட்டாங்க?"

"ம்ம்... ஏழு மணிக்குத்தானேம்மா?"

"நான் ஐந்தரைக்கெல்லாம் ஜெஸி வீட்டில் இருப்பேன்.. நீ.."

"ஏழுக்குள் வந்திடறேம்மா."

அங்கு தன் வாழ்வு திசை மாறப் போவது அறியாத திலீபன் உல்லாசமாகவே சொன்னான்.

2

'இளமை என்பது இயற்கையின் அற்புத வாய்ப்பு - சிலர் அதை சிறப்பாக பயன்படுத்தி சிறந்த மனிதர்களாகி விடுகின்றனர். சிலர் அதைக் குழப்பி, உபயோகமற்றதாக்கி விடுகின்றனர். மேலும் சிலர் இனி மாறவே முடியாத அளவிற்குக் கடினமாய் உறைந்து விடுகின்றனர்' -

என்ற முதுமொழியில் அகிலாவிற்கு உடன்பாடுதான் - ஆனாலும் அந்த இளமையில் நம் வாழ்க்கைக்கென்று வாய்க்கும் துணை அதி முக்கியமென்பதில் அவளுக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை! தன் கணவரின் வெற்றிகளுக்கு இவள் அடிக்கடி தன் முதுகையேத் தட்டிக் கொள்ள,

"ஆமாம் அகிலா, நீ என் மனைவியாய் பொறுப்பேற்கலைன்னா நான் கைவண்டி இழுத்திருப்பேன் -

அல்லது வங்கிகளை மாறி மாறி கொள்ளையடிச்சிருப்பேன் - சரிதானே?" என்று புன்னகைப்பார் ராஜேந்திரன்!

அதிலும் தன் ஒன்று விட்ட தங்கை ஜெஸிந்தா, தன் மகளுக்கு மாப்பிள்ளைத் தேடிய தீவிரத்தைக் கண்டவள், தானும் திலீபனுக்கான பெண்ணைத் தேடும் படலத்தை விரைவிலேயே ஆரம்பிக்க முடிவெடுத்து விட்டாள். தன்னளவிற்கு சமர்த்தியமும் சமர்த்துமுள்ள பெண்ணைக் கண்டு பிடிப்பதென்ன வேலா?

'பருவம் தப்பிப் பயிர் செய்தால், அறுவடைக்கு

ஆழாக்குப் பயிர் கூட மிஞ்சாது' என்பார்களே இவர்களின் பாடல்!

கடந்த இரண்டு வருடங்களாய் அந்த சகோதரிகள் சந்தித்த போதெல்லாம் இது தொடர்பான பேச்சேதான் -

'மல்லி, இப்ப வேறு ஒரு கோர்ஸிலும் சேர்ந்து படிக்க ஆரம்பிச்சுட்டா ஹில்லாக்கா' என்பாள் ஜெஸி சோகமாய்.

"அதினாலென்ன? வீட்டில் அவ சும்மாயிராமல் படிக்கறது நல்லதுதானே?"

'வாங்கின டிகிரிகள் போதாதுன்னு ஜெர்மன், ப்ரென்ச் வேற படிச்சிருக்கா. ஆக இவளுக்கு மேல்... அல்லது இவளளவேனும் படித்த பையனாய் வேணுமே."

'அதெல்லாம் இருப்பாங்க.'

'இருக்காங்க - ஆனால் வயசும் கூடிடுதே. அதிகம் படிச்சு, அதற்கேற்ற ஒரு வேலையைத் தேடி ஸெட்டிலாக, பையனுக்கு வயசு முப்பதாயிடுது' - ஜெஸி பெருமூச்செறிந்தாள் -

'அப்படின்னா ஏழெட்டு வயசு வித்தியாசமாகுது - மல்லிக்குப் பரவால்லைன்னால் விடு.'

'அவ ஏதும் சொல்லலை - ஆனா அவ அப்பா வேணாங்கறார் - பின்னால் அது பிரச்சனையாகுமாம்.'

'சரி தேடுவோம் - மல்லியை விட நாலே வயசிற்கு மூத்த, எம்.டெக். படித்த பையன் - சரியா?'

'மல்லிக்கு உலகம் சுற்றி வர ஆசை.'

'அதனால?'

'மல்டி நேஷனல் கம்பெனியில் வேலை பார்க்கறவனாய் இருந்தால் பரவால்லைங்கறா! அவரோடு இவளும் உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துடலாமே? மற்றபடி உலக ரூக்கு லட்சக்கணக்கில் செலவாகுமே!'

'அடேங்கப்பா!' புருவம் உயர்த்தி தலையாட்டிய ஹில்டா கேட்டாள் - 'அவ்வளவுதானா... இல்ல பட்டியல் இன்னும் நீளுதா?'

பட்டியல் நீளத்தான் செய்தது!

'நம்ப வீட்டில் எல்லாரும் நல்ல உயரம் அகிலாக்கா, முழுக் கறுப்புமில்லை. ஆக பையன் ஐந்தடி பத்து அங்குலத்திற்குக் குறையக் கூடாது - கோதுமை நிறத்தில் ஸ்மார்ட்டாய்..'

'இப்போ நிறமெல்லாம் பிரச்சனையில்லைன்னு நினைக்கறேன் ஜெஸி. இந்தியாவில் சருமத்தை வெளும்பாக்கும் க்ரீம்கள் ஆயிரம் கோடிக்கு விற்பனை ஆகுதாம் - அதைப் பயன்படுத்தும் முப்பது சதவிகிதத்தார் - ஆண்கள்!'

'ஆமாமா - 'ஃபேர் அண்ட் ஹான்ட்ஸம்' - சூடான சேல்ஸ். ஆண்களின் சரும நிறம் பற்றி பெண்கள் கவலைப்பட, பையன்களின் எதிர்பார்ப்பும் இப்போ கூடிடுச்சு.'

'என்னவாம்?'

'எல்லாருக்கும் வேலைக்குப் போகும் பெண்தான் தேவை - பெண்களும் இப்போ விமானம் ஓட்டுவதிலிருந்து, உருளைக்கிழங்கு சாகுபடி வரை சளைக்காமல் சகலமும் செய்றாங்களே!'

'பின்னே? ஒன்னரை லட்சம் பெண்கள் ஒவ்வொரு வருஷமும் டாக்டர்ஸ் ஆக, கணினி உலகில் 21 சதவிகிதம் பெண்கள் புதுந்து கலக்கறாங்க. ஆனால் 23 சதவிகிதம் ஆண்கள், தங்களால் தங்களது சட்டைக்கு பொத்தானைத் தைத்துக் கொள்ள முடியலன்னு குறைபடறாங்களாம்!'

'யெஸ் - நானும் 'எக்ஸ்பிரஸ்'லில் வந்த அந்தக் கட்டுரையை வாசிச்சேன் - 'பெண்கள் இக்காலத்தில் ரோஜா வண்ண உடைகளில் பெண்ணம்பின் பொலிவோடு இருப்பதில்லை என்ற ரீதியிலான கட்டுரைதானே? மனைவிகளும் கணவர்களின் பியந்த பட்டனைத் தைத்து மெனக்கெடாமல் புது சட்டையே வாங்கித் தந்து றாங்களாம் - அதுவும் ரோஸ் நிறத்தில்!'

இரு பெண்களுக்கும் வாய் கொள்ளாத சிரிப்பு!

'நம்ப காலத்தில் பெண்ணிற்கு சமையல் தெரியுமான்னு கேட்பாங்க மாப்பிள்ளை வீட்டார். அதற்கும் முன்புமல்லாம் சமையல் அறியாமல் பெண்கள் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அன்றைக்கு ஓரளவு படிப்பும், நிறைஞ்ச பண்ணாய் வற்றவ இருந்தாப் போதும், அழகும் இருந்தால் அது புதைபல் கிடைத்தது போல..'

'ஆனா இப்போ கல்யாணத்திற்குப் பார்க்கும் பெண், வேலைக்குப் போய் - குறைந்தது மாசம் 15,000

சம்பாதிக்கணும். திருமணமான ஐந்தே வருஷத்தில் தம்பதிகள் ப்ளாட்டும், காரும் வாங்கிடறாங்க. அந்த வீடு கொள்ளாமல் நவீன இயந்திரங்களும் - அந்த 'லோனை' அடைக்க சொச்ச வருஷங்களுக்கு ரெண்டு பேரும் மாடாய் உழைக்க வேண்டிய நிர்பந்தம்."

"பின்னே - பிள்ளைங்க படிப்பும் இப்பெல்லாம் லேசில்லையே - எல்.கே.ஜி.யே ஆயிரங்களில் ஆரம் பிச்சு பிறகு லட்சங்களில் செலவு... ஆனால் பணத்தோடு, வரும் பெண் ஓடிசலாய், உயரமாய் வெளப்பாய் இருக்கணும்னு வேறு கேட்கறாங்க பசங்க.. 'ஹிண்டு'வில் வரும் 'வரன் தேவை' பக்கத்தைப் பார்த்தால் - படு சுவாஸ்யம்.. ஆனால் பல சமயம் எரிச்சலாயும் இருக்கும். எல்லாப் பயலுக்கும் சர்க்கரைச் சிலையாட்டம் பெண் வேணும்னா எப்படின்னு? தவிர மாப்பிள்ளை சார் பார்க்க எப்படியிருப்பாரோ - குணம் சரியோ சரியில்லையோன்னு.. பேசிய அகிலா குரல் தணித்து வினவினாள் -

"டௌரி விஷயமெல்லாம் - அதாவது சீர், பணம் கேட்கும் விஷம் இன்னும் இருக்குதா ஜெஸி?"

'அப்படி ஒரேயடியாய் ஒழிஞ்சு மறைஞ்சிடற விஷய மில்லையே அது. லஞ்சம் போல சமூகத்தை ஊடுருவிய நச்சு. தப்புன்னு தெரிந்தாலும், மற்றவங்க தரலையா - வாங்கலையான்னு சமாதானம் பண்ணிக்கறது.'

'பெண்ணுக்கு முன்னே விரும்பித் தந்ததை இப்போ வியாபாரமாக்கியாச்சு - பைபிளில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் தான் பெண்ணிற்கும் அவள் வீட்டாருக்கும் பரிசு தந்து கூட்டிப் போனதாய் வருது."

'ஆமாமா ரெபெக்காவிற்கு, அவளைப் பெண் பார்க்க வந்தவர் மாப்பிள்ளையின் வீட்டார் சார்பில் நகைகளைப்

போட்டு அழைத்து செல்வார் இல்லையா? - ஆக கல்யாண செலவின் முழி பிதுங்கலும் பெண் வீட்டாருக்கில்லை!"

ஒரு வழியாய் மல்லிகாவின் கல்யாணம் நிச்சயமா னாலும் அகிலா, சீக்கிரமே தன் மகனுக்கான பெண் தேட னை ஆரம்பிக்க முடிவெடுத்தாள். அவர்களில் ஜாத கத்தை வெளியே எடுப்பது என்ற சம்பிரதாயம் இல்லை. உறவினர், நண்பர்களிடம் -

'திலீபனுக்கு ஏற்ற நல்ல பெண்ணாய் இருந்தாச் சொல்லுங்களேன் - அவனுக்கும் 27 ஆயாச்சு.' என்பது தான் ஆரம்பம்.

பிற கல்யாணங்கள் அல்லது வைபவங்களில் தகுந்த பெண்களை 'கம்மா' அறிமுகப்படுத்தி வைப்பார்கள் - இரு பக்க குடும்பங்களும் பேசி, பழகி, ஒத்து வரும் போல மாட்டால் ஒருவர் மற்றவரின் வீட்டிற்குப் போவதும் தான் நியமம்.

இனி வைபவங்களில் கண்ணை, கருத்தை நன்கு திறந்து வைக்க வேண்டும் என்ற நினைப்புடன், சற்று அதிக அக்கறை எடுத்தே தானும் உடுத்திக் கொண்டாள் அகிலா. அரைத்த சந்தன நிறப் பட்டில், சிவப்பும் பொன்னுமாய் புட்டாக்கள் இட்ட சேலைக்குப் பொருத்த மாய் சிவப்பு கல் நகைகள்.

கண்ணாடியில் தன்னைக் கண்டு திருப்தி பட்டவள் மகனுக்கும் போன் போட்டாள் -

"திலீப - சாயங்காலம் ஆறரைக்கெல்லாம் வந்திடேன்."

"ஐயப்படுக்கும்மா - இல்லைன்னா மல்லிகா என்னை மன்னிக்க மாட்டாளே."

"அதில்லைடா. நேரே ஆபீஸிலிருந்து வந்துடாதே. வீட்டுக்கு வந்து குளிச்சுட்டு, ஸ்மாட்டான டிரஸ்ஸில் வா."

"நிச்சயதார்த்தம் எனக்கில்லைம்மா" - என்றான் மகன் கறாரும் களைப்புமாக.

"இந்த ஈஸ்டருக்கு எடுத்த க்ரே ஸில்க் ஷர்ட் - ரேமென்ட் நேவி ப்ளூ பான்ட் - சரிதானே?"

"அலட்டறேன்னு கஸின்ஸ் கேலி பண்ணுவாங்க."

"அளவாய் அலட்டறதில் தப்பில்லை. அல்லது இப்போதுள்ள பெண் குட்டிங்க உன்னைக் கழிச்சு கட்டிடுங்க."

தாய் மிரட்ட, திலீபனுக்கு சிரிப்பு குமிழிட்டது.

அம்மா ஆர்ப்பாட்டமாய் தனக்கான பெண்ணைத் தேட ஆரம்பித்து விட்டது புரிந்தது - ஆனால் கடையில் போய் பொருட்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது அது லேசில்லையே - ஆக அந்தத் தேடல் லேசில் முடியாது என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு!

கடவுள் நியமித்த நேரம் நெருங்கி விட்டால் எதுவும் வெகு வேகமாய் நடந்து விடும் என்பது இன்னும் புரியாத பருவம் அவனுக்கு... பாவம்!

3

"முன்னே எல்லாம் கன்னிப் பெண்கள் ஏன் அழ..காய் இருக்க முயலுவாங்க தெரியுமா?"

"ஏனாம் - சொல்லு."

"மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து பார்த்ததுமே அசந்து போய் சம்மதிக்கணுமே - என்பதற்காய்..."

"சரி - இப்ப அதில் மாறுதல் உண்டா?"

"பின்னே இந்தப் பையன் வேண்டாம்னு கழிச்சுக் கட்டவே இப்ப நாம போழகிகளாக திகழ முயலுகிறோம்."

ஒருத்தி நடக்க பாணியில் நீட்டி முழக்க, மற்ற இளகுகள் ஆர்ப்பாட்டமாய் சிரித்தார்கள் - மூடிய கதவின் பின்னே நின்று அந்த பேச்சை, சிரிப்பைக் கேட்க நேர்ந்த அகிலா சற்று அரண்டுதான் விட்டாள்!

இரு மகன்களை மட்டுமே பெற்ற அவளுக்கு இப்போதைய சிறு பெண்களின் போக்கு சற்று அடாவடித் தனமாய் பட்டது.

'இதுகளுக்கு வாயும் வரலும் நீளம்தான்,' என்று மனதிற்குள் பொறுமினாள். இதுபோல் ஒரு கட்டிதான் தனக்கு மருமகளாகப் போகிறாள் என்ற நினைப்பே - அந்த வருங்கால மாமியாரை நெளிய வைத்தது!

ஆனால் ஒன்றேகால் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு பெண் கல்விக்காய் குரல் எழுப்பிய வேதநாயகம் பிள்ளை யின் கருத்தும் கூட அன்று பலரைச் சங்கடப் படுத்தியது தான்.

'மனைவிகள் அழகாயிருந்தும் ஆண்களில் பலர் ஏன் வினைவ மாதர்களைத் தேடிப் போகிறார்கள்?

'வீட்டுப் பெண்டாட்டி வேம்பு

நாட்டு பெண்டாட்டி கரும்பு' என்றல்லவா?

கல்வி பயிலாத நம் வீட்டுப் பெண்களுக்குக் கலை யோடு பரிச்சயமில்லை. மதுரமாய் பேசிப் பழகத் தெரிய வில்லை. இவர்களுக்குக் கல்விக்கான வழியைத் திறந்து விடுவதே தாசி வீட்டின் கதவை அடைக்கும் வழி.

என்றவர் சொன்னதில் உண்மை இருந்ததுதானே?

இப்போதோ கல்வி கற்று, வேலையில் அமர்ந்து சம்பாதிக்கும் பெண்கள் வெகு வித்தியாசமாய் உருவாகி யிருக்கிறார்கள்!

அறைக் கதவைத் துளியாய் திறந்து பார்வையை உள்ளே விட்டாள். திமிரோ என்று ஐயப்படுமளவிலான தன்னம்பிக்கையும், குறும்பும், வாய் கொள்ளாச் சிரிப்பு மாய் பளபளத்த அப்பெண்களின் கூட்டத்தைப் பார்த்த வளுக்குப் புதிராகவும் சற்று பயமாகவும் கூட இருந்தது!

அங்கே ஜெஸி மகள் மல்லிகாவின் நிச்சயதார்த்தத்தைக் காண வந்திருந்த தோழிப் பெண்கள் - வித விதமாய்.

பெண் அலங்காரம் நடந்து கொண்டிருந்த அந்த அறைக்குள் ஆமை போல தலை நீட்ட, 'குப்'பென்ற நறுமணம் வந்து மோதியது. திறந்த கதவைக் கண்டு கொள்ளாமல் உள்ளே ஒரே துள்ளாட்டம்.

"வாங்க சித்தி" - மணப்பெண் வரவேற்றதால் துணிந்து முழுக்க நுழைந்தாள்.

"ப்யூட்டி பார்லரெல்லாம் போகாமல் இங்கேயே அலங்காரமா?"

"துளசி இருக்க நான் ஏன் அலையணும் சித்தி? அவ அழகுக் கலையில் கில்லாடியாச்சே."

"மணப் பெண்ணை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த அந்த பெண் ஒரு கணம் செய்த வேலையை நிறுத்தி விட்டு அகிலாவை நோக்கி முறுவலித்தாள்.

அழகுக் கலைக்கெனவே பிறந்தது போன்ற அழகுப் பெண்தான் அவள்!

மாசு மருவற்ற சருமமும் பளபளப்பான கூந்தலுமாய்.

ஒப்பனை செய்திருந்தாளா என்று பார்ப்பவரை சற்று யோசிக்க வைத்த முகம் - அவள் பெயரும் கூட வித்தியாசந்தான்.

துளசியாமே!

மணப்பெண்ணிற்கு துளசி செய்து கொண்டிருந்த அலங்காரத்திலும் ஆர்ப்பாட்டமில்லை.

மல்லிகாவின் முகத்திற்கு ஏற்ற கூந்தல் அலங்காரத்தோடு, முகத்தில் மிரட்டலான நிறங்களை அள்ளி அப்பாத அளவான ஒப்பனை!

மற்ற பெண்கள் பேசி 'கிளுகிளு'வென சிரிக்க, துளசி காரியத்திலேயே கண்ணாய் இருந்தாள்.

மற்ற அலங்காரம் முடிய, கூட்டிலில் திறந்து வைக்கப் பட்டிருந்த நகைப் பொடிகளை பார்வையிட்ட துளசி -

"இப்போ நீ கூட்டிருக்கிற மயில்நிறப் பட்டிற்கு தனித் தங்க நகைகள் பொருந்தும் மல்லி - நிச்சயத்திற்கு மனப்பிள்ளை விட்டாள் தாய் போற சேலையின் நிறமென்ன?" கேட்டாள்.

"மெளன் - அதில் தங்க இழைகளோடு கிரிஸ்டல்கள் பதிக்கிருக்குது. தைப்பதற்காய் ரவிக்கையை எங்கிட்ட முன்னமே தந்துட்டதால் தெரியும்."

"அப்படினா அந்தப் புடவைக்கு இந்த ரூபி ஸெட், கூடவே சில வெள்ளைக் கல் பதித்த நகைகளும் - சரிதானே?"

முடிவு செய்தவள், மற்ற நகைகளை அவற்றிற்கான பெட்டியுள் வைத்து, அலமாரியுள் வைத்துப் பூட்டி, சாவியை அருகிலிருந்த அகிலாவிடம் தந்தாள் -

"போட வேண்டிய இந்த நகைகளையும் உங்க கவனிப்பி லேயே வச்சுக்கோங்க ஆன்ட்டி" என்றவள் கலை உணர்வுடன் நகைகளை தோழிக்கு அணிவிக்கலானாள். அதைக் கண் எடுக்காமல் கவனித்த அகிலாவின் கண்கள் துளசியின் நகைகளையும் ஆராய்ந்தன -

கழுத்தில் மெல்லிய சரம் -

காதுகளில் ஒற்றை முத்துக் கம்மல்கள்;

வழுவழத்த கரங்களில் மோதிச் சிணுங்காத ஒற்றை வளையல். இலைப்பச்சையில் ஆங்காங்கே 'சீக்வென்ஸ்' பளபளப்பைப் பதித்த ஜார்ஜெட் புடவைதான்...

எளிய குடும்பத்துப் பெண் போலும்.

இருந்தும் எத்தனை வளப்பமான தேகம், தேஜஸான முகம்?

"உன் புடவையில் இருப்பது லேஸி - டெய்ஸி பூத்தையல் இல்லையா?" மூத்தவள் துளசியிடம் பேச்சு தந்தாள்.

"ஆமாங்க ஆன்ட்டி - நானே செய்து சீக்வென்ஸும் வச்சேன்."

"அழகான வேலைப்பாடு."

"தாங்க்ஸ்."

அந்நேரம் ஜெஸிந்தா - மணப் பெண்ணின் தாய் - பரபரப்பாய் அறைக்குள் வந்தாள்.

"அகிலா நீ இங்கதான் இருக்கியா - நல்லதாப் போச்சு பொறுப்பாய் பார்த்துடுவே."

"டைம் ஆச்சு. மாப்பிள்ளை வீட்டாரை இன்னும் காணலையே?"

"அவங்க வீட்டிலேருந்து கிளம்பியாச்சாம் - சென்னை டிராபிள்க்கில் நீந்தி கரை சேருவது வேலா? நல்ல வேளை துளசி இங்கே இருக்கறதால், மல்லிகா பூட்டி பார்லருக்கு ஓட நேரலை - பெண்ணும் கிளம்பியிருந்தால் நமக்கு இங்கே டபுள் - டென்ஷன்!"

"உண்மைதான் - இப்பெல்லாம் கல்யாணத்திற்காய் சர்ச்சிற்ரு நேரத்துக்கு போனோம்னு வை, பாட்டுத் தானைக் கொண்டு விசிறிட்டு, அண்ணாந்து பூ அலங்காரங்களைப் பார்த்தபடி நாம் கால் மணி நேரமேனும் காத்திருக்க வேண்டியதாயிடுது - விவரம் கேட்டால் பொண்ணு பூட்டி பார்லரிலேருந்து வந்துட்டே இருக்கான்றாங்க!"

"அகிலா உன் கல்யாணத்தன்று பெரியப்பா, அதான் உங்கப்பா, உனக்கு விட்ட 'டோஸ்' இன்னும் எனக்கு ஞாபகமிருக்குது."

அகிலாவின் முகத்தில் இளமுறுவல் -

"நம்... அப்பா லேசில் யாரையும் திட்ட மாட்டார்தான். ஆனால் நேரத்தை வீணடிப்பது அவரால் பொறுத்துக்கவே

முடியாதது - எங் கல்யாணம் சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கு. ஆக மதியம் ரெண்டரைக்கு சாப்பிட்டதும், சற்று படுத்து கண்ணை மூடினேன் - என் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்த அப்பாக்குத் தாளலை -

'கல்யாணம் ஐந்துக்குத்தான். ஆனால் நாலுக்கு இங்கே மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்திடுவாங்க - அப்போ நீ தயாராய் இருக்க வேண்டாமா? ஆக மேக் - அப் முடிச்சு, கல்யாண சேலையும் உடுத்தி வேணுமானால் படுத்துக்கோ அகி - ப்யூட்டி - ஸ்லீப்பினால் நீ ப்ரெஷ்ஷாய் தெரிவதை விட, மணமகளாய் சரியான நேரத்திற்கு கோயிலிற்குப் போய் நிற்பது முக்கியம் - உன், நம்ப அழைப்பை மதித்து நேரத்திற்கு வருபவர்களின் எரிச்சலை வாங்கிக்க வேணாமனு' பொரிஞ்சு தள்ளிட்டார்."

"அதுவும் உண்மைதானே? அன்றிலிருந்து நானுங் கூட நேரம் தவறாதிருக்க முயற்சித்திருக்கேன். சமீபமாய் ஒரு பிரபல நடிகை அவருக்கான நிகழ்ச்சிக்கு நேரம் கழித்து வந்துவிட்டு,

"நான் மன்னிப்பு கேட்கப் போறதில்லை. ஏன்னா நான் என் வீட்டை கவனித்து விட்டு, இரு பெண் குழந்தை களுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துட்டுதான் வர முடியுமனு' அலட்டினதை வாசித்து எனக்கு மகா எரிச்சல் - அவங்களுக்காய் வந்து காத்திருந்தவங்களுக்குக் குடும் பமோ, பிள்ளைக் குட்டிகளோ இல்லையா - என்ன..?"

"ரைட் - நாம நடத்தும் ஒரு நிகழ்ச்சிக்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வந்து காத்திருப்பவர்கள் ஐம்பது பேர்தான் என்றாலும் நாம பத்தே நிமிஷம் தாமதமாய் நிகழ்ச்சியை

ஆரம்பித்தோமென்றாலும் 50 x 10 - அதாவது மொத்தமாய் ஐநூறு நிமிஷங்களை வீணடிக்கிறோம் - அதாவது.."

"பத்து மணி நேரம் வேஸ்ட்" என்றான் இடை புகுந்த துளியும்,

"நம் நேரத்தையே வீணடிப்பது தப்பு எனும்போது பிறரது நேரத்தை வீணாக்க நமக்கு உரிமையே கிடை யாதுதான் - ஆன்ட்டி - மல்லியைப் பாருங்க - எல்லாம் சரியாயிருக்கா?"

மணப்பெண்ணின் புடவை மடிப்பை நேர்த்தியாய் அடுக்கியபடி கேட்டவளை வாஞ்சையுடன் பார்த்தான் ஜெஸிந்தா.

"எல்லாம் கச்சிதம்தான் - மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந் ததும் பரிமாற ஜூஸ் தயாரானனு பார்க்கணும்" - ஜெஸிந்தா விலக, அவளைத் தொடர்ந்த அகிலா விசாரித்தான் -

"யாரிந்த துளிப் பொண்ணு?"

"அது.. 'ஆரோக்யா ஹாஸ்பிடல்'லின் டாக்டர். வேதன்பு தெரியுமில்லை? அவர் வீட்டுப் பொண்ணு."

அகிலாவின் உள்பேர குரலென ஒரு மலர்ச்சி!

ஆர்ப்பாட்டமில்லாத பேச்சு, அலட்டலில்லாத அழகு, பொறுப்பு, திறமை, அழகு, குணம் என்று எல்லாமுமாய் திரண்ட இந்தப் பெண் பெரிய இடத்தையும் சேர்ந்தவளா?

ஆக, அந்தப் பட்டியலில் 'எளிமை' என்பதையும் சேர்த்துக் கொண்டு அகிலா, தேடப் புறப்படும் முன்னரே வேண்டிய மூலிகை கைக்கு அகப்பட்டது போல அகமகிழ்ந்து போனான்..!

4

அகிலா அதற்குப் பின் இருந்தது பரவச நிலையில் - தான்!

மல்லிகாவின் நிச்சயதார்த்தத்திற்கு வருபவர்களிடம் எல்லாம் -

'தனக்கு ஈடான, தோதான குடும்பத்தில் தங்கமான பெண் உண்டா?' என்று விசாரிக்காமல், கண்களால் துளசியையே

விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள் -

பார்க்க சலிக்காத அழகேதான்!

பலரை சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்தால் அவர்களது குறைகள் வெளிப்படும் - இங்கேயோ துளசியின் மிருதுவான பேச்சும் நடையும் நளினமும் பழகும் பாங்கும் காணக் காண இனித்தன!

அதிலும் வைபவத்தின் ஜெப நேரத்திலும் மற்ற இளம் பெண்கள் கிசுகிசுப்பாய் பேசிச் சிரிக்க, துளசி அமைதியாய் கண் மூடி கைகூப்பியிருந்த விதம் மனதிற்கு இதமாயிருந்தது.

மணமக்களுக்கு மத போதகர் அறிவுறுத்திப் பேசிய போதும் கருத்தாய் கவனித்திருந்தாள்.

அந்த போதகர் சிரிக்க வைத்தே, சிந்திக்கவும் செய்ய வல்லவராயிருந்தார் -

"வரன் தேடித்தரும் ஒரு அலுவலகத்திற்கு ஒரு இளைஞன் வந்தான் -

'எப்படிப்பட்ட பெண்ணை எதிர்பார்க்கிறீங்க தம்பி?'ன்னு கேட்கப்பட, இளைஞன் சொல்றான் -

'பார்க்க அம்சமாயிருக்கணும் - கலகலப்பாயும் இருக்கணும் அருமையாய் பாடணும், நடனத்தில் தேர்ச்சி அவசியம், விளையாட்டு, சினிமா, அரசியல், பொது அறிவுன்னு நாலு விஷயமும் அறிந்தவளால்தான் எனக்கு நல்ல துணையாய் இருக்கக் கூடும். ஆனால் எனக்கு வேலை பளு அதிகமான நாட்களில், அவ தொல்லை தராமல் அமைதியாய் இருக்கணும் - அது முக்கியம்' என்று அந்த இளைஞனின் பட்டியல் நீள, ஏஜென்ஸி ஆள் குறுக்கிட்டு.

'அட்ரஸ் மாறி வந்துட்டங்க தம்பி - உங்களுக்குத் தேவையானது ஒரு டி.வி. அதில் லேப்டாஸ்ட் ரகங்கள் எதிர்க்கட்சியில் கிடைக்கும் போய் பாருங்க'ன்னு அனுப்பி வச்சிட்டாராம்."

கூடியிருந்தவர்கள் சிரிக்க பாஸ்டரின் அறிவுரை தொடர்ந்தது -

"இன்றுள்ள ஸ்பையன்களோடு, பெண்களுக்கும் அதிக எதிர்பார்ப்புகள், மிதமிஞ்சிய கற்பனைகளோடு தங்களின் வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுபவர்களுக்கு மிஞ்சறது என்ன? ஏமாற்றந்தான். ஓரளவு பொருத்தம் அவசியந்தான். அதோடு மணம் நிரம்ப அன்பும் - அதாவது ஒருவருக்கு ஒருவர் விட்டுத் தரும், ஆனால் தன்னவரை பிறரிடம் விட்டுத் தராத - அன்போடு, ஆண்டவனை நம்பி ஆரம்பிக்கும் வாழ்வு அம்சமாய் அமையும், வெறுமே - இன்ன சம்பளத்தில் பெரிய கம்பெனியில் வேலை, அசத்தும் அமுது, என்னை மிஞ்சிய அந்தஸ்து, குடும்ப கௌரவம் - கூடவே ஜாதி - என்ற விவரங்களை மட்டும் அவசியமில்லாது அது பலமான அடிப்படை கிடையாது.

ஆண்டவர் பாதம் பணிந்து அன்போடு கை கோர்க்க வேணும்.”

போதகரின் பிரசங்கம் முடிந்ததும், அகிலாவின் அருகே அவசரமாய் வந்த ஒரு அஜந்தா கொண்டை அம்மணி,

“ஹிஹி... நீங்க அகிலா ராஜேந்திரன்தானே - நாம சந்திச்சதில்லைன்னாலும் உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கேன் - உங்க மூத்த மகனும் வந்திருக்காரில்லையா - எங்கே?”

என்று விசாரிக்க, இவள் கண்டே கொள்ளவில்லை.

கல்யாண வயதில் பெண் இருப்பவர்கள்தான் இப்படி விசாரிப்பார்கள் என்று தெரிந்தும் நழுவினாள் -

அகிலா தேடிய பெண்தான் சிக்கியாயிற்றே!

அத்தனை பெண்களிலும் நிலவாய் நின்ற அழகு, தெளிந்த பண்பும், படிப்பு, நாகரீகமான பேச்சு முக்கியமாய் பெரிய குடும்பம் - அதற்கும் மகுடம் வைத்தது போல அந்த எளிமை... அடடா!

துளசியையே பார்த்திருந்தவள் அந்த இளம் மேனியில் மின்னிய புது ஆபரணத்தையும் மிகப் பெருமையோடு ரசித்தாள் - ஏனெனில் அது அகிலாவினுடைய நகை ஸெட்!

தன் ஒன்றுவிட்ட அக்கா மகளுக்கேனும் தான் புதிதாய் வாங்கியிருந்த நகைகளைப் போட்டு ரசிக்கலாம் என்று தான் அகிலா தன் நகைகளையும் எடுத்து வந்திருந்தாள் - ஆனால் மணப்பெண் மல்லிகா தேவைப்பட்டதைப்

பொருத்தமாய் ஏற்கெனவே ஒன்றுக்கு இரண்டாய் வாங்கி யிருக்க, இந்த சித்தி கமந்து வந்த நகைகளுக்குத் தேவையில்லை.

தனக்கு இரண்டுமே பையன்களாய் பிறந்ததில் அகிலா விற்கு குறைதான், புது ரக நகைகளை இவள் பார்த்து, வாங்க ஆசைப்பட்டால் கணவர் முகஞ் களிப்பார் -

‘நமக்கென்ன பெண் குழந்தைகள் இருக்காங்க அகி? இத்தனை தங்கம் எதற்கு சேர்க்கறே? இருப்பதையே வேணுமானால் விற்பு இல்லை அழித்து புதுசாய் வாங்கிக்கோ’ - என்றபடி.

‘ஏன் - வாங்கினால் வரும் மருமகளுக்குத் தரலாமல்ல?’

‘இந்த ஹைதர் - அலி மாடல்ஸ் எல்லாம் நாங்க போட்டுக்கறதா?’ன்னு அந்த சின்னப் பொண்ணுங்க அலட்டு வாங்களே?’ சீண்டுவார்.

‘தரமான பொருட்கள் எப்போதும் ஒதுக்கப்படுவதில்லை’ என்று வீம்புப் பேசியவளுக்கு, இன்றும் தன் நகைகள் உபயோகப் படாததில் வருத்தம்தான் - ஆனால் அதன் ஊடாய் மின்னலாய் அப்புது திட்டம் மின்ன, துளசியிடம் கெஞ்சலாய் கேட்டாள் -

“ஏம்மா, ஆன்ட்டிக்கு ஒரு உதவி செய்றியா?”

மணப்பெண் மறுசேலை கட்ட, கழட்டி வீசியிருந்த பட்டை மடித்துக் கொண்டிருந்த துளசி, புன்னகையுடன் நிமிர்ந்தாள் -

“சொல்லுங்க ஆன்ட்டி..”

“இது என்னுடைய நகைகள் - இந்த ‘ஸெட்’டை கொஞ்சம் போட்டுக் காட்டேன்.”

"நானா?"

"புது ரக உடை, நகை அலங்காரங்களை மாடல்கள் போட்டு வலம் வர்றது போல இந்த வைபவத்தில் நீ இதைப் போட்டால்..." - கதையை எப்படி நகர்த்துவது என்று சற்று விழித்த அகிலா, சமாளித்துத் தொடர்ந்தாள் -

"இதை அமெரிக்காவில் இருக்கும் என் தம்பி மகளுக்குன்னு வாங்கினேன். ஆக அவ எப்ப போட்டு நான் எப்படி பாக்கறது. என் ஆசைக்கு, இதை நீ போட்டால்... கண்ணாரப் பார்த்துக்குவேன்."

"ஷூயர் ஆன்ட்டி." - கவனமாய் தன் கழுத்து, காதின் சிறு நகைகளைக் கழற்றிய இளையவள், முத்தும் ஸீர்கான் கற்களுமாய் கலந்து கட்டிய அப்பளபளப்பான, நகைகளை அணிய, அகிலாவின் விழிகளும் பளபளத்தன!

"அட்டே.. நீ போட, இந்த நகையின் அழகு கூடிஞ்சு கம்மா, துளசி" முறுவலுடன் போட்ட நகைகளை கழட்ட, துளசி முயல,

"நோ, நோ - ஃபங்ஷன் முடியும்வரையாவது, நகைகளைப் போட்டிரும்மா" - என்றபடி துளசி கழட்டிய சிறு நகைகளை எடுத்து தன் கைப்பையுள் இட்டு மூடிய அகிலா, அங்கிருந்து அவசரமாய் நழுவியும் விட்டாள்!

அந்த இளம் பெண் தன் நகைகளில் உலா வந்ததைப் பெருமிதமாய் பார்த்து பூரித்தவளுக்கு, துளசியைக் கண் எடுக்காது பார்த்திருக்க - அது ஒரு சாக்காகவும் போனது!

ஆனால் மகன் திலீபனை இன்னும் காணவில்லையே என்ற குறை மட்டும் உள்ளூரக் குறுகுறுத்தது -

மார்க்கெட்டிங்கில் ஒரு முக்கிய நபர் அன்று அலமார்பாதிவிருந்து வருவதால் கணவர் ஒரு வேளை தான் வர முடியாது போகலாம் என்று சொல்ல,

"சரி - திலீபனாவது அனுப்பி வைங்க" - என்று அதட்டி மிருந்தாள் - 'நாம் உற்பத்தி செய்பவற்றை வாங்குபவர் களை சந்திப்பது பிள்ளைமிகு மகா அவசியம்' என்பவர் இன்னும் மகனைத் தன்னுடன் இருத்திக் கொண்டாரோ? ஆற்றாமல் மகனின் 'ஸைல்' என்னகளை அமுத்தினால் அது 'ஸைலட் ஆஃப்' என்று அறிவித்தது!

'இந்த முட்டைப் பப்பாவது அவரிடம் எடுத்துச் சொல்லிட்டு வந்து சேர வேண்டாமா?' என்று சலித்தவளின் கண்களில் 'திரும்பென திலீபன் சிக்கினான்.

வாசல்புறமாய் நின்றவனை, எழும்பி கைகாட்டி அழைத்தவள், தான் அதுவரை பாதுகாத்து வைத்திருந்த பக்கத்து இருக்கையில் அவனை இருத்தி, அவசரமாய் சிக்கித்தான் -

"திலீப, என் இடத்து பக்கமாய் நாலாவது வரிசையில் முதலாவதாய் உட்கார்ந்திருக்கும் பெண்ணைப் பார்த்துக்கொ... விடிச்சிருக்கன்னு பிறகு சொல்லு."

ஒரு திரிஷும் கம்மாயிருந்தவளின் கண்கள் சிறு புருவ கருக்களுடன், தாய் குறிப்பிட்ட இடத்தை, நபரைத் தேடிப் விடித்து நினை குத்தின...

பிறகு சற்று பரபரப்பாகி விரிந்தன.

'இவளா?' - என்ற பாவனையில் மலர்ந்தது அவன் முகம்.

கூடவே 'இது எப்படி சாத்தியம்?' என்ற வியப்பும் அவன் நெஞ்சிலும் முகத்திலுமாய் நிரம்பி வடிந்தன...!

5

Y.W.C.A.வின் பெண்கள் கருத் தரங்கம் அன்று வெகு ஐரூராய் நடந்து கொண்டிருந்தது -

'விவாகரத்துகள் அதிகமாவது ஏன்?' - என்பதை ஆளாளுக்கு பல்வேறு வயதுப் பெண்கள் விவாதித்தார்கள் -

"விவாகரத்து வரைப் போவானேன்? இப்போதைய பிள்ளைங்க கல்யாண பந்தத்திற்குள்ளேயே அடைபட்ட மாட்டேன்றாங்க - பிறகில்லை விவகாரமும் விவாகரத்தும்?"

"நீ சொல்றது ரொம்ப சரி, மரகதம். எம்மகள் கல்யாணப் பேச்செடுத்தாலே எரிஞ்சு விழறா - ரெண்டு நல்ல வரன் வந்திருக்குது - ஒன்னைத் தோந்தெடுன்னா மேலும் ரெண்டு வருஷம் போகட்டும் - என் வேலை நிரந்தரமான பிறகுதான் அதைப் பற்றி யோசிக்கணும்றா... எனக்கு பயம்மா இருக்குது" - பெருமூச்செறிந்தார் ஒரு தாய்.

"ஐயோ எங்க வீட்டிலேயும் இதே கதைதான் - சம்பளம் இன்னும் கூடின பிறகுதான் சம்சார பாரத்தை என்னால் கமக்க முடியும் - பிறகு பார்க்கலாம்றான் - இப்பவே வயசு முப்பதாச்சுன்றதால பெத்த வயிறில் கலக்கந்தான்."

அப்போதுதான் ஓய்வு பெற்றிருந்த ஒரு பிரபல பள்ளியின் தலைமையாசிரியையான பங்கஜம் - இந்

நாளில் இதெல்லாம் சகஜம் - என்ற ஞானத்தோடு தலையசைத்தார்.

"உங்களுக்கு ஒட்டகச்சிவிங்கி பற்றிய ஒரு விஷயம் தெரியுமா?"

"அதென்ன கதை - பங்கஜம் மேடம்?"

"அதை கதைன்னு சொல்ல முடியாது. நிஜ நடப்பு தான். அதாவது ஒட்டகச்சிவிங்கியின் குட்டி பிறக்கும் போது பத்தடி உயரத்திலிருந்து விழும். கால்களைச் சுருட்டியபடி ஒரு பந்து போல பூமியில் விழும் அந்தக் குட்டியை அதன் தாய் என்ன செய்யும் தெரியுமா?"

"நக்கிச் சுத்தம் செய்யுமாயிருக்கும்."

"கொஞ்சுமோ?"

இரு பெண்கள் கேட்க, மற்ற பத்து, பதினைந்து பெண்கள் ஆர்வமாய் கவனித்திருந்தனர் - இளம் பெண் களுக்கான கிளப் என்ற பெயரிருந்தாலும் கூடியிருந்தவர்கள் வயசு கூடினவர்களே! ஆக அந்த வயதிற்குரிய பிரச்சனைதான் அங்கு அலசப்பட்டதும்.

"இரண்டாயிரம்மில்லை, குட்டிக்கு ஒங்கி ஒரு உதை விழும்மாம். அந்த பலத்த உதையில் தள்ளிப் போய் விழும் குட்டி, பின் தடுமாறி எழுந்து நிற்குமாம்.."

"பாவமே... பிறந்ததுமே அதிர்ச்சியா? - மேலும் ஒரு உதை விழுமோன்ற அச்சத்தில் எழுந்திடும் போல.."

"ஊ... அல்லது குட்டி எழுந்து ஓடும் வரை தாய் உதைக்கும்! படுத்தே கிடந்தால் கொடிய காட்டில் அந்தக் குட்டி எப்படி பிழைக்கும்?"

“ஆக அது அன்பின் உதை! தன் குட்டி, கொடிய காட்டில் மற்ற விலங்குகளுக்கு இரையாகி அழிந்து விடக் கூடாதே என்ற பாசப் பதைப்பு?”

“நிச்சயமாய். ஆக நாமும் நம் பிள்ளைகளிடம் கொஞ்சம் கண்டிப்பு காட்டறதில் தப்பில்லை. ஒரு கதமானப் பாசக் கூட்டினுள் முடங்கிக் கிடக்கும் நம்ப பிள்ளைங்க கை நிரம்ப சம்பாதித்தாலும், தங்களுக்குன்னு ஒரு குடும்பத்தை அமைக்கத் தயங்கறாங்க. ஒரு புதித் துணையுடன் வாழ்வில் இணைந்து ஒரு கூடும் அமைப்ப தென்பது ஒரு சவால்தானே? அதை எதிர் கொள்ள சோம்பல்... ஆனால் திருமணத்தைத் தள்ளிப் போடப் போட, மனமும் குணமும் முதிர்ந்து, அவங்களுக்குத் தொல்லைகள் அதிகரிக்குமே தவிர, லேசாகாது..!”

“உண்மைதான் - குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்க, சுமக்க அச்சம். முன்பு விவரம் முழுசாய் புரிபடும் முன்னமே பிள்ளைகள் குடும்பஸ்தராகி, ஓரிரு பிள்ளைகள் பெத்திடு வாங்க..!”

“அதையும் முழுக்க சரி என முடியாது - ஓரளவு பக்குவம் தேவை - ஆனால் முதிர்ந்து இறுகவும் விட்டுடக் கூடாது நாம..”

கலகலவென்று சிரித்தபடி பெண்கள் கலைந்த, அன்றைய உரையாடலுக்குப் பின்புதான் அகிலா தீவிர மாய் பெண் தேட நிச்சயித்தது! ஆனால் உடனே தனக்கு ஏற்றது போல, தனக்கென்றே உருவாக்கினது போல ஒரு பெண் சிக்குவாள் என்று எதிர்பார்த்தாளில்லை! அதையும் விட பேராச்சர்யம் -

தாயின் குறிப்புணர்ந்த பின்பும் மகன் திலீபன் சிடுசிடுக் காமல் சிங்காரமாய் சிரித்ததுதான்!

“என்னம்மா... வந்த இடத்தில் இது புது இம்சை?” என்று விலங்கு மீனாய் நழுவாமல், தாய் விரித்த வலை யில் சமர்த்தாய் இருந்தானே?

அவ்வப்போது ஓரக்கண்ணால் மகனை நோட்ட மிட்ட வளுக்கு மேலும் ஆச்சரியம் - அவனும் ஓரப் பார்வையால் அந்த துளசிப் பெண்ணை ரசித்திருந்தது தான்!

திலீபனுக்கே தன்னை நினைத்து வியப்புதான் - காதல் கதைகளை எப்போதேனும் வாசித்தால், சினிமாவாகப் பார்த்தால் -

‘ஸில்லி’ - என்று தோன் குலுக்கும் தானா இது என்று!

இந்த நிச்சயதார்த்த வைபவத்திற்கு அவன் அரை மணி நேரம் முன்னதாகவே தான் வந்திருந்தான். வாசலில் நின்று இளைய உறவு வணக்கப் பட்ட மும் பரவசமுமாய் ஏதோ பேச இவனுக்கும் கலாசர்யம் தட்டியது.

“என்ன உ விஷயம்? எல்லாருக்கும் எல்லப் பல்லும் தெரியுது?”

“ம்ம்? ஒரு பச்சைக்கிளிதான் விஷயம்!” - விஷமமாய் வந்தது பதில்.

“அவ்வித தள்ளி என்னும் சொல்லலாம்.”

“முன்னலக் கொடிப்பா.”

"பச்சை பெயின்ட் அடிச்ச பென்ஸ்."

"ச்சேச்ச... யாரப் பற்றிடா இந்தக் கவிதை உளற லெல்லாம்?"

"மல்லிகாவின் ப்ரெண்டாம். அந்த பச்சைத் தேவதையைப் பார்த்தால் நீயும்தான் உளறுவே."

"நோ சான்ஸ்! முதலில் நான் மல்லிகாவிடம் அட் டென்டன்ஸ் தந்துட்டு வந்துடறேன் - இல்லைன்னா திட்டு விழும்."

"ஹா... பச்சைக் கிளியைப் பார்க்க பறக்கறார் ஐயா!"

"ஸில்லி" என்று புருவச் சுருக்கலுடன் விலகியவனை அந்த சந்தர்ப்பம் தேடியே வந்தது!

ஜெஸி பெரியம்மாவின் வீட்டு கார் டிரைவர் குழந்தை போல ஒரு மலர் கொத்தை ஏந்தியபடி,

"தம்பி - இதை நம்ப மல்லி பாப்பா ரூமில் தந்துட றீங்களா?" கேட்டார் -

"நீங்களே கொடுத்திருங்க வேலு - அறைக் கதவு வேற மூடியிருக்குது.." தயங்கினான் திலீபன்.

"கார் வாசலில் நிற்குது தம்பி - ஓரமாய் விடணும்.."

"சரி - கொண்டாங்க."

நீண்ட தண்டுடனான அந்த கிளாடியோலா மலர் கொத்தை வாங்கிக் கொண்டு, மூடிய அறையைத் தட்டுவதா வேண்டாமா என்ற யோசனையோடு வாசலில் அவன் நிற்க, மாயம் போல கதவு விரிந்தது!

சிறு அதிர்வுடன் இவன் நிமிர், கதவை அடைத்தார் போல நின்றிருந்தான் ஒரு இளம் பெண் - பச்சைப் புடையில் மிக நளினமான ஒரு ஓவியம் போல...

ஒருவேளை இவள்தான் இங்குள்ள இளைஞர்களை கிறுக்கிடுக்க வைத்தவளோ?

சாத்தியம்தான் - சட்டமிடப்பட்ட அற்புத ஓவியம் போலத்தான் இருந்தது அவளது தோற்றம்.

அவளது பச்சரிசிப் பற்களுக்கு இடையே சில 'பின்'கள் செருகப் பட்டிருந்தன. வெளியே மலர்களோடு நிகைத்து நின்றவனைக் கேள்வியோடு ஏறிட்டன அவளது விழிகள்.

கண்கள் கூட இப்படி பேசமா என்ற அதிசயித்தவனின் கையிலிருந்து மலர் கொத்து நழுவினது.

உருவி சிதறிய சில மலர்களை எடுக்க இவன் பதறிக் குளிய, அவளும் குனிந்து அவனுக்கு உதவியதோடல் லாமல் அவளை மிகுந்த மொத்த மலர்களையும் லாவக மாய வாங்கியும் கொண்டாள். ஒரு ஆணின் கையில் வீழிடும் குழந்தையைக் காணும் எந்தப் பெண்ணும் இயல்பாய் சமாதானப்படுத்த வாங்கிக் கொள்வதைப் போல!

"ஸரி.."

"பரவாயில்லை" என்று சமாதானப்படுத்தி சிரித்தன அவளது கண்கள். இவன் மகுடியின் ஊதலுக்கோ அன்றி அதன் அசைவிற்கோ கட்டுப்பட்ட நாகம் போல அவனையேப் பார்த்திருந்தான்.

மறுபடி மாயம் போல யாரோ ஒருத்தி அறையின் கதவைச் சாத்த, திலீபன் பின் வாங்கினான் -

யாரந்தப் பெண்?

அவள் வெகு அழகி என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் இவனைச் சுருட்டிக் கொண்டது அவளின் தோற்றம் மட்டுமல்ல... அந்தத் தோரணை, பழகிய பண்பு, மென்மையான அவளது விழிகளின் பேச்சு... யாரவள்?

சற்றைக்கெல்லாம் மணமக்களை மையப்படுத்தி நடந்த நிகழ்ச்சிகளில் ஆழ்ந்தவனை, அவனது தாய் அழைத்து, தன்னருகே அமர்த்தி,

“அதோ அந்தப் பெண்ணைப் பாரடா” என்று அதே பச்சை நிறுத்துப் பாவையைக் காட்டினால் ஆனந்தமாய் அதிராமல் வேறென்ன செய்ய?

ஆனால் மகன் காரியமாய் கேட்டான் -

“பெண்ணின் பெயர் என்னம்மா?” அந்தக் கேள்வியில் மேலும் மகிழ்ந்து போனாள் அகிலா..!

6

பூக்குவியலாய் இடியாப்பம் - தொட்டுக் கொள்ள காய்கறி சொதி.

“வாசனை தூக்குதே” - என்றபடி ஆவலாய் உணவு மேஜையின் முன் அமர்ந்தவரின் தட்டில் தாராளமாய் ‘மாசி’ கூட்டும் விழுந்தது.

“அட்டா, அகி இன்னைக்கு ரொம்ப குஷி மூடில் இருக்கே போலியே? எனக்குப் பிடிச்ச மெனுவைப் பரிமாறுறே” - உற்சாகமாய் உண்ண ஆரம்பித்தார் ராஜேந்திரன்.

“நியாயமாகப் பார்த்தால், ஜெஸி வீட்டு விசேஷத்துக்கு வராத உங்களுக்கு வெறுமே உப்பு சப்பில்லாத கஞ்சி தான் தந்திருக்கணும்..” முறுகலாய் முணுமுணுத்தாள் மனைவி.

இதுவே திருமணமான புதிதில் என்றால்,

“ஏன் வாய்க்குள்ளே முணங்கறே? இப்படி சட்டியாய் முகத்தை வைத்தால் சகிக்கலை..” என்று எகிறியவரும் கடந்த முப்பது வருஷ தாம்பத்தியத்தில், தன் மனைவி வேறு யாரிடமும் இப்படி முகங் காட்டுவதில்லை; இதெல்லாம் அவள் கட்டிய தன்னிடம் மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளும் சலுகை உரிமை என்பது புரிந்து - அவளது சின சினுங்கலை ரசிக்கப் பழகியிருந்தார்!

ஆக எகிறாமல் சமாதானக் களத்தில் இறங்கினார் -

“என்ன அகிம்மா? நான் உன் வீடு, என் பக்கமனு பிரிச்ச பார்க்கிறவனா? அதுவும் இத்தனை வருஷங் கழிச்ச? நாம ஒரு கம்பெனியை நிர்வகிக்கும் போது சில எதிர்பாராத நெருக்கடிகள் - அதை நான் சாக்கு போக்கு சொல்லாமல் நின்ற சமாளிக்கணுமே.”

“அதெல்லாம் சரிதான். யார் வேண்டாம்னா? ஆனா மல்லியின் நிச்சயதார்த்தத்தின் போது படு முக்கியமான ஒரு... வந்து ஒரு நபரை சந்திச்சோம் - நானும் திலீபனும்.

அந்நேரம் நீங்க என் பக்கத்தில் இல்லாதது எனக்குக் குறைதான்."

மனைவியின் உதட்டு பிதுக்கல் அவரைச் சீண்டச் சொன்னது - "யாரு பிரஸிடென்ட் அப்துல் கலாமா... முறைக்கிறியே - நம்ப சீஃப் மினிஸ்டரோ?"

"ஆம்பிள்ளைங்களுக்கு இந்த அரசியலை விட்டா வேறேதும் தெரியாது. அவங்களைச் சந்தித்தால் நம்ப வாழ்வு மாறுமா - என்ன?"

வாழ்வே மாறுவதா?

அதுவரை உணவில் கருத்தாயிருந்தவரின் கவனம் இப்போது மனைவியின் பேச்சில் சுவாரஸ்யமாய் குவிந்தது!

"முழு அட்டென்ஷனில் இருக்கேன் அகி - சொல்லு.."

"ஆரோக்யா ஹாஸ்பிடல் தெரியுமில்லையா?"

"ம்ம்... ஸிட்டியில் பிரபல ஹாஸ்பிடல். அதை நிறுவி, நடத்தும் டாக்டர் வேதன்புவைக் கூட ஓரிரு நிகழ்ச்சி களில் பார்த்திருக்கேன்."

"அவர் பெண்ணைப் பார்த்தோங்க.. அட்டா என்னா திறமை, அழகு, பண்புன்றீங்க... அதோட ரொம்ப ஸிம்ப் பிள் வேற."

"அவளும் டாக்டரா?"

"இல்லல்ல. நம்ப மல்லிகாவோடு காலேஜ் - மேட்டாம் சீபைன் ஆர்ட்ஸ் படிச்சவளாம். மணப் பெண்ணின் அலங்காரம் எல்லாம் அவதான். ஜெஸி மணப்பெண் ணுக்கு அத்தனை நகையையும் தந்திருந்தா - தேர்ந் தெடுத்து, பயன்படாத மற்ற நகைகளைப் பத்திரமாய்

பூட்டி; சாலினைய எங்கையில் தந்துட்டா - பொறுப் பாய்.."

"சரி - ஆகட்டா. நான் மகளை நல்லபடி வளர்த்திருக் கள் - ஆனா அது நம்ப வாழ்வை என்.. எப்படி மாற்றும்?"

மறுபடி ஹில்லாஸின் முகம் உப்பியது!

"நம்ப பிள்ளைங்களுக்குத்தான் என்ன குறை? ஸ்ட்ரங்க்.."

"நம்ப பயல்கள்... மம்...? கொஞ்சம் காரமான லட்டுஸ்! முறைக்காமல் விஷயத்துக்கு வா அகி."

"இன்னுமா உங்களுக்குப் புரியலை?"

"விஷயத்தையே சொல்லலையே நீ?"

"உங்களுக்கு விவரமே போதாது" என்று நாக்கு நுனி வரை வந்த வார்த்தைகளை விழுங்கினான் - கண்டதை யும் பேசி காரியத்தைக் கெடுத்து விடக் கூடாது!

"அந்தப் பொண்ணு நம்ப திரிப்புக்குப் பொருத்தம்தான் தினைக்... ல்ல முடிவே செய்துட்டு வங்க உயரமாகட்டும், அழகு, குணம், அந்தஸ்து, திறமை, பொறுமை, பொறுப்பு, அடக்கம்தான் எல்லாமுமே (இனம், பணம் என்பவை அகிலாஸின் மனப்பாட்டியலில் இருந்தன!) அப்படி ஒரு பொருத்தம்."

"பெண்ணின் பெற்றோரை சந்திச்சியா அகிலா? அவங் களிடம் உன் நோக்கத்தை ஜாடை மாதையாகவேனும் விதரிசிச்சா?"

இப்போது அகிலா விழித்தான்!

"இல்லையே... அவ வீட்டுப் பெரியவங்க அங்கே வரலை... அதாவது அவங்களைப் பற்றி நான் கேட்கலை.. காலேஜ் ஃபிரண்ட்ஸாய் ஒரு கூட்டம் பெண்கள் வந்திருந்தாங்க... மற்றதுங்க வாயெல்லாம் படு நீளம்."

"இருக்கட்டும். வீட்டுப் பெரியவங்களின் நோக்கம் தெரியாமல் நாம் முடிவெடுப்பதில் அர்த்தமில்லையே."

"பெண்கள் இம்மாதிரி நேரங்களில் கற்பனையிலேயே கல்யாணத்தை முடித்து, பேரக் குழந்தையையும் எடுத்துக் கொஞ்சிடுவீங்களே" - என்றவர் குத்திப் பேசாவிட்டாலும் மனைவிக்குக் குறுகுறுத்தது.

"மல்லிகாவின் நிச்சயதார்த்த போட்டோஸ் நாளைக்கு வரும் - அந்தப் பெண்ணின் படத்தைப் பார்த்தால்தான் உங்களுக்கு நான் சொல்றது புரியும்."

"அகிலா, பிரச்சனை என்னைப் பற்றியில்லை. அந்த பெண்ணின் வீட்டார் அவளுக்கு வேறு ஒரு பையனோடு மனசில் முடிச்சு போட்டிருக்கலாம் - அல்லது பொண்ணுக்கு மேலே படிக்கும் நோக்கமிருக்கும் - தவிர நம்ப பயலின் மனசில் என்னன்னு..."

முதலில் இருண்ட அகிலாவின் முகம் இப்போது பிரகாசமானது.

"அதுதாங்க விஷயமே! அவளைப் பார்த்ததும் திலீப் முகத்துல புது பரவசங்கறேன்! நான் அவளைக் காட்டினதுமே கேட்டுட்டானே..."

"என்னன்னு?"

"பொண்ணு பேர் என்னம்மானு!"

ராஜேந்திரன் அடக்க மனட்டாமல் சிரித்து விட்டார்!

"நீ பிரமான்ஸ் நாவல்ஸ் அதிகம் வாசிக்கறே அகி - அது சாதாரண, யதார்த்தமான ஒரு கேள்வி..."

"நீங்க இயந்திரங்களேனா - பழங்கி, பழகி இயந்திரமாகிட்டங்க பிடிக்கனவன்னா திலீப் அங்கேயிருந்து எழுந்து போயிருப்பான் - பேரைக் கேட்ட துமல்லாமல் அவளையே திரும்பிப் பார்த்து 'லுக்' விட்டானே?"

"ஓஹோ? - சரி இப்ப என்ன செய்யலான்ற?"

"அவளே என்னைத் தேடி வர்ற மாதிரி ஒரு காரியம் பண்ணிட்டுதாங்க வந்தேன்."

பெருமையாய் அறிவித்தாள் அகிலா -

"உன் விஸிட்டிங் - கார்ட் தந்தியா?"

"ஐயோ - கொடுத்தால் தேடி வந்திருவாளா? என் நகைகளை அவளை வற்புறுத்திப் போட வச்சேன். அப்படியே அவ நகைகளைக் கழட்டி என் கைப்பையில் போட்டு எடுத்துட்டே வந்துட்டேன்!"

இதென்ன விநோதம் என்று விழித்தவர் முணங்கினார் -

"இதற்கு போலீஸ்தான் நம்மைத் தேடி வரும்" - என்று!

தன் தலையில் அலுப்பாய் தட்டியபடி அகிலா மேலும் விவரித்தாள் -

ஆனாலும் ராஜேந்திரனுக்கு மனைவியின் ராஜ தந்திரம் விளங்கத்தானில்லை.

"பெரிய இடத்துப் பெண்ணின் நகைகளை நீ எடுத்துட்டு வந்தது சரியில்லை அகி..."

“அதுதாங்க இல்லை - அவ எளிமையான பெண் என்றேனே? அவளுடைய மொத்த நகைகளின் மதிப்பு பதினைஞ்சாயிரம் கூட தேறாது. என் நகைகளின் மதிப்பு - அதாவது நான் அவளுக்குப் போட்டு விட்ட என் நகைகளின் விலை அதை விட நூலைஞ்சு மடங்கு அதிக மாச்சே.”

“சரி - உன் ஐடியாதான் என்ன?”

“அவ கடைசி பந்தியில் சாப்பிட்டு, மணப்பெண் மல்லியின் அலங்காரத்தையும் கலைக்க உதவ, நான் நைஸாய் நழுவிட்டேன் - ஆக என் நகைகளைத் திருப்பித் தர அவ என்னைத் தேடி வந்தாகணும்.”

“மல்லிகா மூலமே அதைத் தந்தனுப்பிட்டால்?”

“ஐயோ - இருந்தும் அவ நகைகள் என்னிடமிருக்கே - அதை நான் மல்லி மூலம் தந்தனுப்ப முடியாதுன்னு மறுத்துட்டேன். ஆக மல்லிகாவோடு அல்லது தனியே அவ நம்ப வீட்டுக்கு வந்துதானாக வேணும்!”

“பாவம் அந்தப் பெண்ணை ஏன் அலைய விடறே?”

“நீங்க பார்க்க வேண்டாம்? எது எப்படியோ - நாங்க அவளை மறுபடி கண்குளிரப் பார்க்கணும் - என்னா அழகு, அடக்கம், சிரிப்பு, பண்புங்கறீங்க...”

பரவசமாய் பேசியவளை இடைவெட்டி -

“இருக்கட்டும் - பொண்ணு பேர் என்னன்னு நீ சொல்லவே இல்லையே?”

தாடையைத் தடவியபடி வினவினார் ராஜேந்திரன்.

சீழுவிய கண்ணாடி பாத்திரங்களைப் பளபளவென்று துடைத்து அலமாரியுள் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தனர் அந்த இரு பெண்களும்.

“நல்லவேளை குழந்தையான என்னை வேப்பமரத்தின் கீழே கண்டெடுக்க வில்லை - என்ன ஆயா?” - கேட்டாள் அந்த இளம் பெண்.

“வேப்பங்காத்து உடம்புக்கு உரமாச்சே” - புரியாதது போல் பதில் வந்தது தலை நரைத்த அடுத்த பெண்மணி மிடமிருந்து.

“செம்பருத்தி செடி கூட நம்ப தோட்டத்துல பெரிய புதராட்டந்தான் நிற்கும் - அதற்குக் கீழே என்ன இட்டிருந்தாலும் கூட ஆபத்துதான்.”

“என்ன - செம்பருத்தின்னு உன்னைய வாய் நிறைய கூப்பிட்டிருப்போம் - அதும் ஒன்னும் மோசமான பெயரில்லையே? இங்கேயுள்ள தோட்டத்துல எலுமிச்சை, தென்னை, மாதுளைன்னு ரகரகமாய் மரமுந்தான் உண்டு..”

“ஆனா நல்லவேளை கைக்குழந்தையாயிருந்த என்னை துளசிச் செடி பக்கமாய் போட்டாங்க - அது தானே எனக்குப் பெரியப்பா துளசின்னு பெயரிட்டதற்குக் காரணம்?”

வேலை முடிய, துடைத்த துண்டை தன் இடுப்பில் செருகிய வேலைக்கார ஆயா, இளையவளை நேரே பார்த்து சொன்னாள் -

“ஒன்னு சொல்லட்டா துளசி?”

“ம்ம்.”

“நீ அதையெல்லாம் மறந்திடணும் - சுத்தமா. பச்சக் குழந்தையான உன்னைய எவரோ இருவது வருஷத்துக்கு முன்னே நம்ப தோட்டத்து துளசிச் செடி அண்டையில் போட்டது - தோட்டக்காரத் தாத்தா உன்னையக் கண்டெடுத்து நம்ப டாக்டர் ஐயாட்டக் காட்டுனது ரெண்டு ஆம்பிள்ளைப் புள்ளைங்க மட்டுமே இருந்த வீட்டுக்குப் பெண்ணாய் நீ வரட்டுமேன்னு டாக்டர்ய்யா உன்னையும் ஏத்துகிட்டது எல்லாத்தையும்...”

“பழசை மறக்கக்கூடாதுன்னு சொல்வாங்களே?”

விஷமமாய் வினவினாள் இளையவள்!

“என்னையக் கேட்டா, ஐயா உங்கிட்ட அத்தனை உண்மையையும் உடைச்சு சொல்லியிருக்கப் படாது - நாம இந்தக் குடும்பத்துப் பொண்ணுங்கற நிம்மதியோட நீ நடமாடியிருப்பேல்ல... அப்படியே நினைச்சுக் கோயேம்மா துளசி.”

துளசி புன்னகைக்க, அதில் துளி கசப்பிருந்தது.

அதன் அர்த்தம், சமையல்கார ஆயாவிிற்கும் புரியாமல் இல்லை. டாக்டர். வேதன்பு உண்மையை உடைக்காமல் போனாலும், தான் ஒரு அனாதை - இரக்கத்தினால் வளர்க்கப்படும் ஜீவன் என்பதை துளசி அறியாதிருக்க முடியாத அளவில்தான் பெரியம்மா - அதாவது திருமதி. வேதன்பு அவளை நடத்தினார்! - சதா வேலை ஏவலும், அதட்டலுமாய்.

அனைவரும் சேர்ந்தமர்ந்து ஒரு வேளையேனும் உண்ண வேண்டும் என்பதில் டாக்டர் கண்டிப்பு காட்டிய

தால், துளசியும் குடும்பத்தினரோடு உணவு மேஜையில் சேர்ந்து அமர வேண்டியிருந்தது -

‘உட்காரும் முன்பே மேஜையில் தயிர், ஊறுகாய் எல்லாம் எடுத்து வை என்று எத்தனை தரம் சொல்றது துளசி?’

‘என்னது எல்லாம் வச்சாச்சா? ரசம் சூடாவே இல்லை - பாரு. மைக்ரோ - வேல் ஓவனில் வைச்சு எடு.’

‘போன் அடிக்குதே - யாருன்னு கேட்டு, பத்து நிமிஷங் கழிக்க கூப்பிடச் சொல்லு.’

பெண் பிள்ளை பொறுப்பேற்கட்டும், வேலை பழகட்டும் என்ற பிரியத்தில் பிறந்த உரிமையான ஏவல்கள் அல்ல அவை -

இந்த அநாதைப் பெண் நமக்கு சமையலாய் உட்கார்ந்து தின்னுவதா என்ற குரோதம் அதில் தொனிக்கும்.

ஆக இளம் வயது துளசிக்கு ஏகக் குழப்பம்.

டாக்டரையும் அவரது மனைவியையும் அவள் ‘பெரியப்பா’, ‘பெரியம்மா’ என்றே விளித்திருந்ததால், அவர்கள் தன் பெற்றோர் அல்ல என்றளவிற்கு விவரம் புரிந்தாலும் தான் ஒதுக்கப்படுவது எதனால் என்ற வலி அவளுக்குள் - போதாதற்கு தன்னைப் பெற்றவர்கள் யார் அவர்கள் எங்கே - என்ற கேள்விக் குடைச்சல்கள் வேறு.

டாக்டர் வேதன்புவின் மூத்த மகன் விஜித்திற்கு இளகிய மனம். ஆக சின்ன துளசியைத் தங்கையாகவே ஏற்றுக் கொண்டான். இருவருக்கும் ஆறேழு வயதில் வித்தியாசம் என்பதால் சின்னத் துளசியை ஆசையாய்

அள்ளிச் சுமப்பான். இளையவன் விஜய்யின் பொறாமைக்கு அதுவே வித்தானது!

ஆக அவன்தான் முதலில் கிணற்று பூதத்தைச் சிறுமிக்குக் காட்டியது -

அதில் அவள் திகைத்து மருண்டாள் -

எட்டு வயது சிறு பெண்ணிடம்,

“உன் பேர் வித்தியாசமாயில்லை? துளசின்னு நம்ப குடும்பத்திலே யாருக்கேனும் பேரிருக்கா? உனக்கு மட்டும் ஏன் அப்படி வச்சாங்க தெரியுமா? ஏன்னா நீ துளசிச் செடி பக்கத்துலதான் பேபியாய் கிடந்தே - யாரு உன்னை இங்கே கொண்டு வந்து எங்க தோட்டத்தில் போட்டாங்களோ தெரியாது. ஆனா உன்னைய வேண்டாம்னுதான் போட்டுட்டுப் போயிட்டாங்க. எங்க அப்பா தான் பாவமனு உன்னை எடுத்து வளர்க்காங்க. விஜித் உன்னைத் தூக்கிக்கறதால நீ நிஜம்மா எங்க கஸின்னு நினைச்சுக்காதே..”

முறைப்பும் விறைப்புமாய் விஜய் சொன்னதைத் துளசி முழுக்க நம்பவில்லை என்றாலும் அழுகை வந்தது. அது விஷமமும் விளையாட்டுமான பொய்தான் - என்று தன்னையே பெரிய மனுஷிபோல தேற்றிக் கொள்ளவும் முயன்றாள் -

ஆனால் விஜய்யின் பேச்சு டாக்டர் வேதன்புவின் காதை எட்டி விட்டது போலும் - ஒரு சனிக்கிழமை மாலை இவளுக்கு அழைப்பு வந்தது -

“துளசிம்மா, உன்னைய ஐயா கூப்பிடுதாரு - வா” - என்று.

இவள் சற்று தயங்கித்தான் போனாள் -

பெரியப்பா முன்னையையில் உட்கார்ந்திருந்த விதமே இவளைக் கவரப்படுத்தியது.

எப்போது வலதுபுற தனி சோபானில் அமருபவர் இன்னு எதிர் பக்க இடத்தை சோபானில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

முகத்திலும் சித்தையின் கருக்கங்கள்.

இவள் போய் நின்றுதைக்கப் பவனியாதளவு ஏதோ யோசனை.

“என்ன பெரிப்பா?” கேட்ட வாயிலிருந்து சத்தத்தை விட அன்று காற்றுதான் அதிகம் வந்தது!

“இப்படி வந்து உட்காரும்மா துளசி” - சோபாவைத் தட்டினார்.

அவர் குழந்தைகளைக் கூட மடியில் இட்டு கொஞ்சுபவர் அல்ல - ஆனால் அவரது மிருதுவான பார்வை அவளைக்குழம் -

கனியான தூள் வருடித் தரும்.

மிகவும் சின்ன கால்கள் மெள்ளவே நகர, அவளைப் பக்கத்தில் இழுத்திக் கொண்டவரின் கைகள் அவளது மெலித்த தோளில் ஆதரவாய் படிந்தன.

“தேற்று விஜய் உன்னிடம் ஏதோ சொன்னான் போலவே - மம்?”

“மம்... ஆமா பெரிப்பா.”

"என்ன சொன்னான் - நீ அமுதியாமே?"

"என்.. என்னைய துளசிச் செடிக்குக் கீழேருந்து எடுத்து... அதான் அப்படி வேடிக்கையான பேராய் வச்சீங்கன்னு... கேலி பண்ணுனாங்க விஜிண்ணா.."

அவரது விழிகள் சின்னவளைப் பரிவுடன் நோக்கின.

"அது உண்மைதாம்மா துளசி. ரெண்டு, மூணு மாசக் குழந்தையான உன்னை நாங்க தோட்டத்து துளசி செடி பக்கத்தில்தான் சந்திச்சோம். ரெண்டு முரட்டு பசங்களே இருந்த நம்ப குடும்பத்துக்கு ஒரு அழகான குட்டி தேவதையைக் கடவுள் அனுப்பினதாய் நான் நம்பினேன். அதான் நீ எங்களை பெரியப்பா, பெரியம்மா என்றே கூப்பிடறே. இந்தியாவில் துளசி செடிக்கு ஒரு பவித்திரமான அந்தஸ்து உண்டு, தாமரைக்கு அடுத்ததாய். துளசின்னா 'ஒப்பற்ற ஒன்று'ன்னு அர்த்தம். அதன் நறுமணம் நாசி வழியே நுகர்பவரின் உள்ளத்தையே விரியச் செய்திடும்னு சொல்லுது ஆயுர்வேதம்!"

அவரால் தொடர முடியவில்லை - சிறுமியின் விழிகளில் தேங்கி நின்ற சஞ்சல நீர் அவரைத் தடுத்தது.

'அழக்கூடாதம்மா துளசி' - என்றவர் மென்மையாய் அவளை அணைத்துக் கொண்டார்.

அப்பெரிய மார்பின் அடைக்கலம் மிக ஆறுதலாய் இருந்ததெனினும் உள்ளேத் துடித்த சிறுமியின் இளம் இதயம் மிக நொறுங்கிப் போயிருந்தது...

இளம் மழை, உலகை புதிதும் ரம்மியமுமாய் மாற்றியிருந்தது.

பச்சைப் புல்வெளியில் அமர்ந்து அகிலாவும் அவள் கணவரும் மஞ்சள் வெயில் மானைப் பொழுதினை ரசித்திருந்தனர். அதற்கு தோதாய் வெந்தயக் கீரை பக்கோடும் ஆகி பறக்கும் தேரீரும்.

"அந்தப் பெண்ணின்... அதுதான் துளசியின் பெற்றோரிடம் நான் போய் ஏதும் பேசாமல் குதிக்கறேன்னு - குற்றம் சொன்னீங்கனே - அதை விட முக்கியமான பாய்ப்ஸ் ஒன்று சொல்லட்டா?"

"குற்றம் சொல்லலை அகி - வெறுமே சொன்னேன் - அவ்வளவு தான். சரி முக்கியமான விஷயத்திற்கு வருவோம் - பெண்ணிற்கும் நம்ப பயனுக்கும் பிடிச்சிருச்சா... இப்போதைய சென்னை தமிழில் - பத்திரிகாச்சா?"

நாட்டாய் சிரித்தவரை சற்று வியந்து பார்த்தாள் அகிலா.

"ஒரு பாதி னா! திரைப்படத்துக்கு துளசியைப் பார்த்ததுமே பிடிச்சிருந்ததுங்க - உங்களைப் போலவே அவளும் 'அவசியம் என்னமோ'னுட்டாளை"

"நீ அதிலேயே நிற்கிறே அகி - அது வெறும் க்யூரியாஸிடி!"

"அந்த ஆசை என் வானுங்கறேன்? இந்த அழகியின் பெயர் என்னன்னு அறியும் ஆசை ஏன்?" - செந்தமிழுக்குத் தாவினாள் அகிலா!

"இராமப் கற்பனையில் மிதக்கறே அகி! அந்தப் பெண்ணின் மனக் கப்பலுமோ?"

"அவ மனத் தூய்மைதான் அப்படியே அவ முகத்துல தெரிஞ்சுதே. இந்தக் காலத்தில் இப்படியொரு குண வதியைத் தேடினாலும் கிடைக்காது... என்... மஹிம் திலீபனின் அதிர்ஷ்டந்தான் அவ எடுத்ததுமே நம்ப கண்ணுல தட்டுப்பட்டது."

"டாக்டர் வேதன்புலிற்கு நல்ல பெயர் - அவரின் வளர்ப்பும் சரியாத்தானிருக்கும் - அது பற்றி ஒரு குட்டிக் கதை சொல்றேன்."

"வேண்டாம்னாலும் விடமாட்டீங்களே..!" அகிலா அலுப்பு காட்டினாலும் அவளுக்கும் அவரது சின்னக் கதைகள் பிடிக்கும்.

"ஒரு அப்பாவும் சின்ன மகனும் பொருட் காட்சிக்குப் போனாங்க. அங்கே பெரியவங்களுக்கான கட்டணம் 10 ரூபாய்னால் பத்து வயசிற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கு அதில் பாதிதான் அனுமதிக் கட்டணம். பையனைப் பார்த்த டிக்கெட் கிழிப்பவர், ஒரு முழு டிக்கெட்டை அடுத்து, ஐந்து ரூபாய் சீட்டைக் கிழிக்க முற்பட, அந்த அப்பா தடுத்தார் -

'இல்ல எம்மகனுக்கும் வயசு பத்தாயாச்சு. ரெண்டு முழு டிக்கெட்டாகவே தந்திடுங்க'ன்னு பணத்தை நீட்ட, கவுண்டரில் நின்றவருக்கு அதிசயமாய் போச்சு!

'ஸர் - நீங்க சொல்லலைன்னா தெரியாது - சிறு பையனாய் தெரியறானே'ன்னு, அப்பா சொன்னார் -

'ஆனா எம்பையனுக்குத் தெரிஞ்சிடுமே - ஐந்து ரூபாய்க்காக நம்ப அப்பா பொய் சொல்றார்னு? அது தப்பான முன்னுதாரணம் இல்லையா?'ன்னு!"

"சரிதாங்க - ஸப்பிளும் தெளிவாய் சொல்லுதே -

"வேலானது பரிசுத்தமாயிருந்தால், கிளைகளும் பரிசுத்தமாயிருக்கும்"ன்னு."

"மல்லிகாஸி - இந்தத் துளசியைப் பற்றி ஏதும் விசாரிச்சியா? கல்லூரித் தொழிலாளாச்சே?"

"பின்பேன? தான் அவளுக்குப் போட்டு விட்டிருந்த நகைகளை மல்லியின் திக்கயதார்த்தத்தின் அன்றே மல்லியின் கைகள் ஒப்பண சகட்டுதான் கிளம்பினாளாம் துளசி - மறுகாலம் பிழை விட்டிருந்துப் போயிருந்தேனே - அப்போ அனாதையல்லாம் எங்கிட்ட தந்துட்டு, தன் சிறுத்தியைப் பாராட்டித் தள்ளிட்டா நம்ப மல்லிகா! படிப்பிலும் சில டியாம் - நிறை குடம்னால் அது துளசி தான் ஸப்பியம்மான்னா."

"ம்ம்... தனம்பலன்னு தானே நீயும் சிலாகிச்சே.. பொண்ணு மேற்கொண்டு படிக்கப் போறாளா?"

"அப்படி ஏதெனும் அவ ஆரம்பிப்பதற்குள்ளே நாம முத்திக்கணுங்க. என்ன திலீபனுக்கு வயசு 28 ஆயிடும்... சிலை ரூபாய் துளசியைப் அப்பாட்ட - அதான் டாக்டர் வேதன்புட் பிடிங்கினேன்."

"ம்ம்... அதைத் முன்பே நானும் அந்தத் துளசியைப் பார்த்தால் நல்லாயிருக்கும்... ஒரு க்யூரியாஸிடிதான்."

"அதையும் ஒரு திட்டம் போட்டுட்டேனே."

சிறு பிண்ணனைப் போல பிறறிய தன் மனைவியை ஆவனாய் பார்த்தார் சாஜேந்திரன்.

"அவ - அதான் துளசி - என் நகைகளைத் திருப்பிட்டீர்னு, அவளுடைய நகைகள் இன்னும் எங்கிட்டே தான்

இருக்குது - மல்லிகாவின் மூலம் அதை கொடுத்து விட மறுத்துட்டேன்!"

"என்ன வம்பு இது, அகிலா? அந்தப் பொண்ணு வெறும் காது, கழுத்தாய் இருக்குமே?"

"எப்படிங்க - அவ்வளவு பெரிய இடத்துப் பெண்ணுக்கு வேறே நகைகள் இராதா என்ன? என் வீட்டிற்கு வரட்டும்... வந்ததும் துளசியின் கையில்தான் நகைகளைத் தரு வேன்னு கறாராய் சொல்லிட்டேன் - எப்படி?"

யோசனையுடன் பெருமூச்செறிந்தவர், தோள் குலுக்கினார்.

"பின்னே, நீங்க பெண்ணைப் பார்க்க வேணாமா? முக்கியமாய் எனக்கு மறுபடி துளசியைப் பார்க்கணுங்க - என்ன அழகு, குணம்..."

ராஜேந்திரனின் தாத்தா சொல்வதுண்டு - அவரது காலத்தில் 'அடுப்பங்கரை சம்பந்தம்'தான் பிரபலம் என்று - அதாவது சம்பந்தியாகப் போகும் இரு வீட்டுப் பெண்களும் - சமையலறையில் பேசி ஐக்கியப்பட்டு விட்டால் அது வெற்றிகரமான சம்பந்தம் தான் என்று. 'பெண்கள் முறுக்கிக் கொண்டால் வாழ்வே போச்சுல்ல?' என்று தாத்தா சொல்வதில் அர்த்தமில்லாமல் இல்லை. இன்று அகிலாவிற்கு இந்தப் பெண் துளசியை மிகப் பிடித்துப் போய் விட்டது - அவள் சொல்வதைப் பார்த்தால் திலீபனின் மனதும் கூட சலனப்பட்டு விட்டது போலல்லவா...?

சன்ன சிரிப்புடன் மனைவியைப் பார்த்தவரின் விழிகள் விரிந்தன. பேசிக் கொண்டிருந்தவரின்

முகம் தினைத்து... பின் ஏனித்தனை பரவசமாய் மாறுகிறது?

"அடடா... அந்தோ கேட்பக்கம் பாருங்களேன்... அது.. அவதான் துளசி.. தேடி வந்துட்டா... அதுவும் நான் அவளைப் பற்றி பேசுறப்பவே... கடவுளின் அருள்ங்கமது... இதானா?"

பதினாறு வயசுப் பெண்ணாய் துள்ளி எழுந்த அகிலா வெளிகேட்டை நோக்கி விசைந்தாள் - அங்கு தயக்கமாய் நுழைந்து, கூச்சத்துடன் நின்ற இளம் பெண்ணை ராஜேந்திரனும் ஆர்வமாய் கவனித்தார் - தன் மனைவி மிகைப் படுத்தி புளுகவில்லை என்றே அவருக்கும் பட்டது. அகிலாவை அப்பெண் வணங்கிய விதமும் தன்னிடம் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டதும் கைகூப்பிய பாங்கும் கண்ணோடு, கருத்திற்கும் ஏம்பியந்தான்!

எவ்வளவும் மறுபடி பார்க்க எவக்குமளவிலான அழகு.

அவள் காதிலும் கழுத்திலும் கிடந்தவை போலி முத்துக்களே? - இருப்பினும் அவள் கட்டியிருந்த கருஞ்சிவப்பு பருத்தி புடவைக்கு அவள் ஏக பொருத்தம்.

அகிலா நீட்டிய இடத்தை சாப்பிட்டு, தேநீரும் பருகிய இளையவன் மெல்லிய குரலில் பேசினான் -

"ஆனப்பு, இந்தப் பருதியில்தான் கைத்தையல் கத்துக்கறும் கோமளா மச்சா இருக்காங்க... அதற்காய் வந்தேன் - அப்படியே என் நகைகளையும் உங்களிடமிருந்து வாங்கிப் புட போகலாமென்னு... வந்து... மல்லி சொன்னா... அதாவது நான் நேரே வந்தால்தான் நீங்க அந்தத் தருவீங்களனு..."

அவள் தயங்கி, தாழ்ந்து பேசிய விதத்தை, உடையலங் காரத்தை குரலின் மென்மையில் ராஜேந்திரனுக்கும் அதிசயந்தான் -

'அத்தனை பெரிய இடத்துப் பெண் இத்தனை எளிமை யும் இனிமையுமாய் இருக்கக் கூடுமா' என்று!

"எப்படியம்மா வந்தே?"

"பஸ்ஸில்தான் அங்க்கிள்."

"நகைகளை எடுத்து வா அகிலா. பிறகு நாமே துளசியை அவ வீட்டில் கொண்டு விட்டுடலாம்" என்றபடி அவர் எழ, இளையவள் பதறினாள் -

"வேணாம் அங்க்கிள். உங்களுக்கு ஏன் சிரமம்?"

"நல்ல கிளைமேட் - இதை அனுபவித்தபடி எங் களுக்கும் காரில் ஒரு ட்ரைவ் - நோ ப்ராப்ளம்."

நகைகளைத் தந்து, ஒரு மலர் சரத்தையும் துளசியின் பின்னலில் செருகிய அகிலா, அந்நேரம் தன் கணவரை ஒரு பெருமிதப் பார்வை பார்த்தாள்!

இனியும் மறுத்தால் மரியாதை இல்லை என்ற முடிவுடன் காருள் அமர்ந்தாள் துளசி -

"வீடு எந்தப் பக்கம்மா?"

"அண்ணா நகர் அங்க்கிள்."

"உங்க அப்பா, அம்மா இந்நேரம் வீட்டில் இருப்பாங் களா?"

ராஜேந்திரன் கேட்க, தன் கணவர் தீவிரமாய் திருமணக் காரியத்தில் இறங்கி விட்டார் என்ற பூரிப்பு அகிலாவிற்கு!

"இல்லையங்க அங்க்கிள் - டாக்டர் வேதனப்பு எனக்குப் பெரியப்பா - அவங்க... அதாவது நான் அவங்க மக ளில்லை... அவங்க எடுத்து வளர்க்கிற பெண்."

துளசி சொன்ன அதே நொடியில் மலர்ந்திருந்த பூவில் எவ்வளவு முகம் கண்ட, வெளுத்தது!

ராஜேந்திரனுக்குத் தன் மனைவியின் நிலையைப் பார்த்துப் பரிதாபந்தான் -

"பாவம், அகி. எத்தனை எதிர்பார்த்திருந்தால் இப்படி நொறுங்கிப் போவான்? தன் மருமகன் துளசிதான் என்று மனதளவில் ஆசையாய் நிச்சயித்த பிறகு, அந்த அழகு பிம்பத்தை அங்கிருந்து பிரிங்கி எறிவது வேசில்லை... வேதனைதான், அதில் ரொம்பவே வலி தெரிகிறான்."

யோசனைபூட்டி அவருக்கு ஒரு குட்டிக் கதை கதைத்திருந்தான் வந்தது - அவை சிரிப்போடு சிந்தனையை மூடும் தூண்டுபவை அல்லவா?

மிஸ்டர் எக்ஸ், ஒரு பிரபல உணவகத்திற்குப் போய், ஒரு மீட்டர் திரைக்க, பூரி, சீஸ் சமோசா, மாதுளைச் சாறு, பந்தம் பாலிஸ்டர், காரி ஐஸ்கிரிங்கு ஆகிய தந்தாராம் - இனிப்பு சிவனவர்க்குதான் பிடிபட்டதை கழுவி வந்தவரிடம் பிஸ் தரப்பட்டது - ஆனால் எங்கேயோ பிஸ்!

"இந்தன்ன போப்பர்?" வினாவிய மிஸ்டர். எக்ஸிடம் பணியான்.

பணியாகவே விளக்கினார் -

“நீங்க சாப்பிட்டதற்கான பில், ஸார்.”

மிஸ்டர். எக்ஸோ பதறினார் - “வெறும் சாப்பாடு தானே கேட்டேன் - பில் எல்லாம் யார் கேட்டது?” என்று!

கதை வேடிக்கையானது என்றாலும் அதன் கருத்து ஆழமானதே.

ஆசைப்பட்டு ஆர்டர் செய்ததின் விளைவே பில்.

அதே போல நம் ஆசைகளும், பல கவலைகளை, அவதிகளை உடன் அழைத்து வரும். ஆனால் நமக்கோ அவற்றை ஏற்க மனமில்லை!

‘உன் கவலைகளை உன் ஆசைகள் மூலம் நீயே தேர்வு செய்கிறாய்’ - என்ற தத்துவார்த்த கருத்தை மனைவியிடம் சொன்னவருக்குக் கடும் முறைப்பே பதிலானது!

ஆக அவருக்குத் தன் அடுத்த கருத்தைச் சொல்ல துணிவில்லை - அதாவது -

“உனக்கு துளசியின் மீது இத்தனை பிரியமென்றால், அவளையே நம் வீட்டுப் பெண்ணாக்கிக் கொள்ளலாமே? அச்சிறு பெண் மெய்யாலுமே பார்க்க இனிமையாகவும் பழக இதமாயும் இருப்பதால் இப்படி ஒரு குறையை மறந்து, அவளை திலீபனுக்கு மனைவியாக்கினால் என்ன?” என்று.

ஆனால் அகிலாவிற்கு கௌரவமும், அந்தஸ்தும் இன்றியமையாதவை. அதுவும் அவருக்குத் தெரியும்!

முதல் பார்வையிலேயே அகிலாவிற்கு துளசியைப் பிடித்திருந்தாலும், அப்பெண்ணைத் தன் மருமகனாக்கும் அளவிற்கு இறுக முடிச்சிட்டது, அவள் டாக்டர் வேதன்புலின் மகள் என்பதே!

பொங்கிப் பூரித்திருந்த மனைவி சட்டென வற்றி வடிந்து விட்டதும் எதிலும் நாட்டமற்று அவளது அறையி லேயே அடைந்து கிடந்ததும் அவருக்குத் தாளவில்லை. மனச்சொர்விலிருந்து அவளை மீட்கும் எண்ணத்துடன்,

“இந்த வீடு - என்ட் நாம் குடும்பமாய் மகாபலிபுரம் போனால் என்ன அகி - நானும் ஃப்ரீ?” என்றார்.

அந்த அழைப்பிற்கு மகன்களுமே உற்சாகமாய் ஒப்புக் கொள்ள, அகிலா குடும்பத்திற்காய் சோமாசி, கார்ச்சேவு என்று தயாரிக்கலானாள். ஜிஞ்சர் - லைம் தயாரித்து, பாட்டில்களை நிரப்பியவளை அவ் வேலைகள் சற்று திசை திருப்பியதுதான். வழக்கம் போல அகிலா வீட்டினுள் பரபரப்பாய் திரிவதைப் பார்த்ததில் ராஜேந்திரனுக்கு நிம்மதி தோன்றினாலும் சற்று நேரமே பார்த்துப் பழகிய அச்சிறு பெண்ணின் மீதும் அவருக்கு அனுதாபம் பெருகியது. தனக்குப் பெண் குழந்தைகள் இல்லாத ஏக்கம் கூட அப்பரிவிற்குக் காரணமாய் இருக்கலாம்.

தான் டாக்டர் குடும்பத்தின் வளர்ப்பு மகள் என்பதை துளசி வெகு இயல்பாகவே சொன்னது போலிருந்தாலும் அதில் வேதனை பொதிந்திருக்கத்தான் வேண்டும்...

துளசியின் போலி முத்துக்களும், வெகு எளிய பொன் நகைகளும் இப்போது அவருக்கு வேறு கதையைச் சொல்லின.

வளர்ப்புக் குடும்பத்தினர் இவளைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடவில்லை - செல்வத்தை அவளில் வாரி இறைத்து சீராட்டவில்லை.

எடுத்து வளர்த்திருந்தது ஒரு பயலை என்றால் அவன் இந்நேரம் பிய்த்துக் கொண்டு பறந்திருப்பான் -

பாவம் பெண் பிள்ளைக்கு வேறு போக்கிடம் ஏது?

பெண்களின் நிலை பரிதாபத்திற்குரியதுதான் - முன் தினம் அது பற்றிய ஒரு கணக்கெடுப்பை வேறு வாசித் திருந்தார்.

"2004ம் ஆண்டில் இந்தியப் பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்களின் பட்டியல்:

29 நிமிஷங்களுக்கு ஒரு பெண் கற்பிழக்கிறாள்.

75 நிமிஷங்களுக்கு ஒருத்தி வரதட்சணை கொடுமையில் மடிகிறாள்.

16 நிமிஷங்களுக்கு ஒரு கொலை -

9 நிமிஷங்களுக்கு ஒரு சிறுமி பாலியல் பலாத் காரத்தில் நசுங்கிப் போகிறாள்...

கடந்த இரு ஆண்டுகளில் நிலைமை மோசமாகியிருக் குமே தவிர, வேறில்லை..

பெருமூச்செறிந்தவருக்கு 'துளசி' என்ற பெயருமே கூட பிடித்திருந்தது. அவளது உயரமும் நிறமும் பார்த் தால் தமிழ் பெண் போலில்லை - வட இந்திய ரத்தமோ? அவளது கனிவான குரலும் அலட்டாத பேச்சும் நளின அசைவுகளும் அவள் நன்முறையில் வளர்க்கப் பட்டதின் சாட்சி. தவறாமல் ஞாயிறுகளில் ஆலயம் போவதாயும் சொன்னாளே - ஆக கிறிஸ்தவ அன்பும் பண்பும் அவளில் படியாமல் போயிருக்குமா? இவ்வீட்டிற்கான மருமகளில் வேறென்ன எதிர்பார்க்கிறோம்? போதுமே...

ஆனால் இதையெல்லாம் தான் எடுத்து புகட்டாமல், அகிலா தானாய் உணர்வது நல்லது.

அவளே மனமார, 'பிறப்பு பற்றியென்ன? துளசி என் மருமகளாக எனக்கு சம்மதம்' என வேணும்.

ஆனால் இதையெல்லாம் மீறிய முக்கியமான விஷயம் ஒன்றுண்டு -

அது திலீபன்!

கட்டிக் கொள்ளப் போகிற அவனது விருப்பமும் நோக்கமும் என்ன?

அடுத்ததாய் இந்த வேலை, இன்ன நேரத்திற்குள் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமில்லாத அந்த சின்ன விடுமுறையை, மாற்றத்தை ராஜேந்திரனின் குடும்பம் ரசித்து அனுபவித்தது.

தன் பலகார பாத்திரங்கள் வேகமாய் காலியானதில் அகிலாவிற்குக் கூட திருப்திதான்... அடிக்கடி புன்னகைத் தான்.

நான்கு பேருமாய் கேரம், லூடோ என்று விளையாடி ஜெயித்து, தோற்றார்கள்.

காற்றாட நடந்து, உப்பு நீரில் கால்களை அளைந்து, கடலலையின் தாலாட்டில் அயர்ந்து உறங்கிய பின் வீடு திரும்பியபோது அவர்களின் முகக் களையைப் போல, மனமும் தெளிந்திருந்தது.

மறுநாள் தன் கனின் ஜெஸிந்தாவோடு மல்லிகாவின் திருமண சமயத்திற்கான பட்டுப் புடவைகளின் தேர் விற்கு அகிலா கிளம்ப, காரை ஓட்டியது திலீபன்தான். அவனருகே உட்கார்ந்திருந்த இளையவன் ஏதோ பேசி மூத்தவனை இடிக்க, அகிலா கடிந்தான் -

“ஏன்டா தீபக், காரோட்டறவனை தொந்தரவு செய்யறே?”

“நம்ப வீட்டுக் கல்யாணமும் பக்கத்துல வருதுன்னு அண்ணனுக்கு ஞாபகப்படுத்தறேம்மா... இப்ப கொஞ்சம் நாளாய் நீங்க அதைப் பற்றியேதானே பேசறீங்க..?”

அகிலா புரியாதது போல நடித்தாள் -

“என்ன சொன்னேன்?”

“நம்ப மல்லியின் ஃபிரண்டைக் காட்டி, அண்ணனிடம் அபிப்ராயம் கேட்டதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்மா.. நாங்களும் எங்க பங்கிற்கு தளசி - அவங்களைப் பற்றி விசாரிச்சோம். பெயரைப் போல ரொம்ப விசேஷமான பொண்ணுன்னு ரிப்போர்ட்... இந்தக் காலத்தில் இப்படி சகலரிடமும் நல்ல பெயர் சம்பாதிக்கறதும் அபூர்வம்... ஆக... இட்ஸ் பைன் வித் அஸ். என்னண்ணா?”

“ம்ம்... துளசிதான் நீங்க எனக்குப் பார்த்திருக்கும் பெண் என்றால் எனக்குக் கல்யாணம் ஒ.கே.”

திலீபனும் அத்தனை வெளிப்படையாய் பேச, பெற்ற வள் சற்று திகைத்து, பின் தயக்கமாய் துளசியின் பூர்விகம் பற்றி கோடி காட்டினாள். தனக்கு மிகுந்த அதிர்வை, தொடர்ந்து கசப்பைத் தந்த அவ்விவரத்தை அவள் பாதி சொன்னதுமே திலீபன் இடைபுகுந்தான்.

“நான் கேள்விப்பட்டேன்ம்மா - ஸோ வாட்? துளசி யாருக்குப் பிறந்திருந்தாலென்ன? ஒரு கண்ணியமான குடும்பத்தின் அங்கமாய், நல்ல முறையில் வளர்ந்து உருவாகியிருக்கிறாள் - அழகோடு அறிவும் முக்கியமாய் பழகும் பண்பும், குணமும் சேர்ந்தமைவது அபூர்வம்...

கூட வே அபூர்வமான பெயரும் சேர்ந்து அவளுக்கு வாய்த் திருக்கிறது... ஐ லைக் துளசி!” - என்றான் அழுந்த. அகிலாவின் கைகள் அவளது நெஞ்சில் அழுந்தப் பதிந்தன!

10

“ஒரு வெள்ளைக்கார அழகியின் ரோஜா நிற கன்னத்தில் சிறு மச்சம்... அக்கறுப்பு புள்ளியின் கவர்ச்சியை வர்ணிப்பதில் இரு கவிஞர்களுக்கிடையே போட்டா போட்டி!

‘செழித்த ரோஜா தோட்டத்தில் ஒரு கறுத்த வண்டு தேன் அருந்துகிறது’ - இது வெள்ளைக் கவிஞரின் கவிதை. மற்றவர் கறுப்பு இனத்தவர் - அவரின் வர்ணிப்போ -

‘வெள்ளைக்காரனின் தோட்டத்தில் அடிமையாய் உழைத்துக் களைத்த ஒரு கறுப்பனை போலிருந்தது அம்மச்சம்’ - என்று!

‘ஒன்று கறுப்பனை, அழகியல் உணர்வெனில் மற்றது சங்கப் பிராணப்பூணர்வு - இரண்டுமே தப்பில்லையே அகிலா? நீவந்திழைகற்ப மாறும் அவ்வளவுதானே?’

தலமாய் எடுத்தல் சொன்னார் ராஜேந்திரன்.

கன கணவனின் குட்டிக் கதைகளை வழக்கமாய் ரசிக்கும் அகிலாவிற்கு இன்று அது ரசிக்கவில்லை - மனம் மரத்துக் கிடந்தது.

“ஆக உங்களுக்கும் அந்த துளசியைப் பிடிச்சிருக்குது?”

குற்றஞ் சுமத்தும் தொனியில் மெள்ள கேட்டாள்.

“பிரச்சினை வேற அகி. நம்ப மகனுக்கு அவளைப் பிடிச்சிருக்குது - மேலும் அந்த பிரியத்துக்கு விதை போட்டதும் நீதான்...”

“ஆனா முளைச்சது செடியில்லையே - களை! ஆக அதைப் பிடுங்கிட வேணாமா?”

“துளசி நறுமணமான, மிக விசேஷமான ஒரு செடி, அகிலா. அது எந்த சூழலிலும் நாறுவதில்லை. அதே போல இந்தப் பெண்ணின் பிறப்பு எப்படியோ - நல்ல படியே வளர்ந்திருக்கா. துளசி தன் சுற்றுப்புறத்தையும் தூய்மையாக்கும் - அதுதான் இந்திய வீடுகளில் அதற்கு மாடம் அமைத்து கருத்தாய் வளர்ப்பது...”

“எனக்கும் அந்த ரகத் தகவல்கள் தெரியும். அது தாமரைக்கு ஈடான பவித்ரமான செடி - அது இருக்கு மிடத்தை கொசு அண்டாது...”

“ஆக சிக்கூன் - குன்யாவின் ஆபத்தில்லை. உடம் பிற்கு மட்டுமில்லாத அதை முகருபவரின் மனதிற்கும் புத்துணர்வும் ஆரோக்கியமும் தரும்... அதே போல துளசியும் நம் வீட்டிற்கும்...”

“அந்தத் தன்மைகள் எல்லாம் இந்தத் துளசிப் பெண்ணிற்கும் இருக்கும்னு ஏன் நினைக்கறீங்க?”

‘வெடுக்கென கேட்டாள் அகிலா.

“சரி - அவளை ஒதுக்க வேண்டாங்கறேன்... நான் போய் டாக்டர் வேதன்புனை சந்திக்க, துளசியைப் பற்றி பேசினால் என்ன?”

“ஐயையோ - வேறு வினையே வேண்டாம்! உடனே அவர் அவளை நம்பத் தலையில் கட்டிடுவார்!”

ராஜேந்திரன் திகைத்து விட்டான் -

பத்தே நாட்களுக்கு முன்பு வரை அந்தப் பெண் துளசியை அப்படிக்கொண்டாடிய அகிலா இன்று ஏனிப்படி அவ்விதம் ஒதுங்குகிறான்?

“மாபணுக்கள்... டீன்ஸ் பற்றி கவலைப்படறேன்னு நினைக்கிறேன் அகி. யாருக்குப் பிறந்து, எதனால் கைவிடப்பட்டவனோன்ற அச்சம்... மம்? ஒரு வேளை டாக்டர், பெண் பிறக்காத தன் குறை தீர, தன் உறவுக்கார குழந்தையையே எடுத்து வளர்த்திருக்கலாம்...”

“அப்பாவினா அவளை ஒரு இளவரசி போலில்லையா வளர்த்திருக்கலாம்? இப்போது படு சாதாரண புடவை, தலை, பஸ் பயணம்னு மட்டமாய் நடத்துறாங்களே?”

முன்பு ‘என்னவொரு எளிமை’ என்று அகிலா விபத்திதே இப்போது ‘சாதாரணம்’, ‘மட்டம்’ என்று திரிந்த மரபத்தில் கணவரின் வாயடைத்தது!

இவியும் மகனுக்காய் மனைவியிடம் பரிந்து பேசுவதில் பிரயோஜனம் இல்லை என்று முடிவெடுத்தாலும் வேறு ஒருவரிடம் இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி பேசத் தான் வந்தான்...

தெருகளை நிதானமும் கவனமுமாய் கழுவித் துடைத்த பின்பு தட்டிலிருந்த சான்ட்விச்சை எடுத்துக் கொண்டார் டாக்டர் வேதன்பு. பின்பு தன் எதிரே அமர்ந்திருந்த புதிய நபரை ஆழப் பார்த்து, முறுவலித்தார் -

“ஸாரி - நீங்க பெர்ஸனலாய் பேசணும் என்றதால்தான் இந்த லஞ்ச் - நேரத்தை நாம பேச தோந்தெடுத்தேன் - மற்றபடி தனித்து பேச, சமயம் வாய்க்காது, மிஸ்டர் ராஜேந்திரன்...”

“பரவால் டாக்டர்... கேட்ட இன்றே நேரம் ஒதுக்கி தந்தீங்களே ரொம்ப தாங்க்ஸ்...”

“துளசியைப் பற்றி பேசணும்னீங்களே - பிறகு தாமதிப்பேனா?”

ஒரு குழந்தை போல புன்னகைத்த அந்த புகழ்பெற்ற மருத்துவரை சற்று வியந்து பார்த்த பிஸினஸ்மேன் கேட்டார் -

“காலை எட்டிலிருந்து ஹாஸ்பிடலில்தான் இருக்கீங்க - மதியம் இவ்வளவுதான் உங்க சாப்பாடா?”

“மதியம் பன்னிரெண்டிற்கு இது. மூன்று மணிக்கு சூடாய் கீரை வடையும் காபியும். சாதம் குழம்பு, ரசம்தான் சாப்பிட்டால் மூளையோடு உடம்பும் மந்தமாயிடும்... நம்மை நம்பி வர்ர நோயாளிகளைக் கவனமாய் குணப் படுத்தணுமே... ப்ளீஸ் - ஒரு சான்ட்விச்சேனும் எடுத்துக் கோங்க...”

“தாங்க்ஸ்” - மரியாதை நிமித்தம் ஒரு முக்கோண ரொட்டித் துண்டை எடுத்துக் கொண்ட ராஜேந்திரன் தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் அறிமுகப்படுத்திக்

கொண்டார். சில நாட்களுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த மல்லிகாபதி நிச்சயதார்த்தத்தில் தொடங்கி, அங்கு தன் மனைவி டாக்டரின் மகளான துளசியை சந்தித்தது - அதைத் தொடர்ந்த ணர்வு போராட்டங்களைச் சொல்லி முடித்தார்.

அவர் சொல்லாமல் விட்ட விவரங்களும் உண்டு -

‘பெயரே விநோதமாயிருக்கேன்னு நான் ஆரம்பத்திலேயே சந்தேகப்பட்டிருக்கணும். அந்தத் துளசி - என்ன ஜாதி, மொழி, மதமோ... முக்கியமாய் பெற்றவங்களே அவளை ஒதுக்கணும்னால அவ தப்பான முறையில்தான் பிறந்திருக்கணும்... போயும் போயும் அப்படிப்பட்ட ஒருத்தியா நம்ப குடும்பத்தின் மூத்த மருமகளாய் வர்ரது?’

என்ற அகிலாவின் புலம்பல்கள் பலவற்றை ‘எடிட்’ பண்ணி விட்டார்

‘வாழ்வின் 10% உனக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதில் அடங்கியிருக்கிறது - மிச்ச 90% அதை நீ எப்படி கையாள்வியோ என்பதில் இருக்கிறது’ என்ற முதுமொழி அகிலாவிற்கும் தெரியும்தான்... ஆனால் பாவம் சமீபமாய் துளசி வாழ்வில் நடந்த சில சம்பவங்களில் அவளால் தெளிவாய் சிந்தித்து சரியாய் கையாளமுடியவில்லை... முதலில் எதிரிக் கதித்து சீக்கிரமே துவண்டும் போனாள் -

‘பாடிவந்திரலும் குறுக்கிட்டுக்க மாட்டார் - ஆனால் அவளை இவ்வளவு தூத்தியிருந்தது சில கண்களை வரிகள்!’

ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் வரும் குறுக்கெழுத்து நிரப்பு அளவு மிக கவராய்மாய் நிரப்புவார், அன்று வாழ்ந்ததெல்லாம் அல்லாது தேடி, மகள் திலீபனின் அறையி

லிருந்த அகராதியை எடுத்தார்... எடுத்தவரின் கண்கள் மகளின் கையெழுத்தில் கிறுக்கப்பட்டிருந்த சில வரிகளிலும் பட்டுத் தொலைத்தன!

'நீ வெறும் வீணைதான்

நான் விரும்புவது

உனக்குள் ஒளிந்திருக்கும்

ராகங்களை...!'

'உன்னை முதலில் பார்த்தது சும்மாதான்

பிறகு சும்மா சும்மா பார்க்க வேண்டியிருந்தது!'

சுருங்கிய தன் நெற்றியைத் தேய்த்தபடி யோசித்தார் - முதல் கவிதை அப்துல் ரஹ்மானினது... ஆனால் அக் காதல் வரிகளை திலீபன் தான் எழுதி அழகு பார்க்க வேண்டியதேன்?

தவிர, இரண்டாவது வழிசல் வரிகள் தன் பயலின் சொந்த சரக்கா? காதல் வரிகளைக் கிறுக்குமளவு திலீபனின் மனசு இளகிவிட்டதா? பெற்றவருக்கு ஒரு புறம் சிரிப்பாகவும் மறுபுறம் கவலையாயும் இருக்க, உடனே டாக்டர். வேதன்புலை சந்திக்க முடிவெடுத்து விட்டார்!

இனியும் இந்த வகை நோயை முற்ற விடக் கூடாதே என்கிற பதைப்பில்!

நோயாளிகளின் பல குறைகளை நுட்பமாய் புரிந்து கொள்ளும் மருத்துவர் இந்தப் பிரச்சினையையும் சரியாகவே உள்ளிழுத்துக் கொண்டார்.

புன்னகை மாறாமலேயே செருமிக் கொண்டவர் பேசினார் -

"துளசி என்பதற்கு அர்த்தம் 'ஒப்பற்ற ஒன்று' என்பது தான். அது அவளுக்கு ரொம்பப் பொருத்தமான பெயருந்தான் - ஆனால் அவள் எங்களுக்குப் பிறந்தவள் இல்லை என்பதில் உங்களுக்குச் சற்று நெருடல், சில சங்கடமான சந்தேகங்கள் எல்லாம்... இல்லையா?"

மிக நாகக்காய் குழப்ப பந்தின் துணி நூலைப் பற்றி விட்ட வரை நன்றியோடு பார்த்தார் ராஜேந்திரன்!

"துளசிக்கே தெரியாத சில உண்மைகளை வெளிப் படுத்தும் சமயம் வந்திருக்கின்ற நினைக்கிறேன் மிஸ்டர். ராஜேந்திரன். துளசி எங்க மகளில்லை - சரிதான். ஆனால் அவ எங்களை பெரியப்பா, பெரியம்மா என்று அழைப்பது முறைதான்..."

"அதாவது துளசி... உங்க உறவுப் பெண்..."

"என் மனைவியின் தங்கையின் மகள்!"

"ஓ... அப்ப என்கிற ரகசியம்?" முகம் மலர் உற்சாக மாய் பேச ஆரம்பித்த ராஜேந்திரன் பொறுக்கும்படி காண்பது இல்லை.

"ஆனால் துளசி மிகத்தொடாது அவ தாய்க்கு திருமண மகமன. திருமண பிச்சை சில படி, கண்ணீரோடுதான் அவ தன் கலியாணத்தை சம்பந்தம்... அதுதான் ரகசியத்திற் கான் காரணம்!"

புன்னகை தொலைந்த முகத்தோடு டாக்டர் சொல்ல, ராஜேந்திரன் வாயடைத்து உட்கார்ந்திருந்தார்!

11

““சிலர் உண்மையைப் பொக்கிஷமாய் போற்றுகின்றனர் - ஆகவே அதை மிக சிக்கனமாகவே பயன்படுத்துகின்றனர்” - பொய் பற்றிய வேடிக்கை மொழியை கேலியாய் கேட்டு சிரித்தாலும் நானும் அந்தத் தப்பைச் செய்ததுண்டு மிஸ்டர். ராஜேந்திரன். துளசி பற்றிய முழு உண்மையை யாரிடமும், ஏன் அவளிடமே நான் இந்நான் வரைச் சொன்னதில்லை...”

“ஏன்... எதற்காய் துளசியிடமேயிருந்து மறைக்கணும்? - விவரம் புரியற வயசு அவளுக்கு... தவிர புத்திசாலிப் பொண்ணு...”

முதலில் குழம்பிய ராஜேந்திரன் இப்போது திகைப்பிலிருந்து மீண்டு, விளக்கங்களுக்கான வினாக்களைக் கேட்கத் தொடங்கியிருந்தார்.

“சரிதான். ஆனால் அது என் மனைவி விஜயாவிற்கு பிடிக்கலையே. அவளது சம்மதமில்லாமல் அதை வெளிப்படுத்துவது எனக்கு முறையானதாய் படலை. ஆனால் துளசியைப் பிடித்து, ஏறக்குறைய அவளைப் பெண் கேட்குமளவில் வந்திருக்கும் உங்களிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்றதுதான் முறைன்னு படுத்து...”

“என்னை விட, திலீபனின் - என் மகனின் நோக்கம், விருப்பம் இதில் முக்கியம்... அவன் துளசி வளர்ப்புப் பெண்ணுங்கறதை ஒரு குறையாய் நினைக்கலை..”

“தேங்க் காட்... ஆனா முழு விவரத்தையும் உங்க மகனிடமும் சொல்லுங்க - பிறகு முடிவெடுங்க...”

கனனத்துக் கொண்டவர் தொடர துளசியின் பிறப்பின் கதை ஆரம்பமானது -

“என் மாமனார் தேயிலை எஸ்டேட்டில் ஜி.எம்.மாக பணியாற்றினவர் - செல்வமும் செல்வாக்குமான பதவின் னாலும் தனிமையான வாழ்க்கை. அவருக்கு விஜயா, வினிதா என்னு ரெண்டே பெண்கள். இளவயதிலேயே பெண்களின் தாயார் இறந்து, பெண்களை பிரபல பள்ளி, கல்லூரிகளில் படிப்பிற்காய் சேர்த்தார் மாமா - ஹாஸ்டல்களில் தங்கி அவங்க படிக்க முடிச்சதும், விஜயாவிற்கு திருமணம் என்னோடு நிச்சயமாக்க, விஜி என்னோடு சென்னைக்கு வந்து, இளையவளுக்குப் பொழுது நகரணை... இப்போது போல டி.வி., இன்டர் நெட்ஸ் பொழுது போக்கு சாதனங்கள் இல்லாத காலம்.”

“மம்... அது இருப்பதைப் பற்றி அலுத்துக்கறோம். இல்லாததும் கொடுமையாய் இருந்திருக்கும் போல...”

“எஸ்டேட்டின் இளைய நிர்வாகியோடு வினிதா கெடங்கிப் பழகியிருக்கிறாள் - பெரியவர் அதைத் தப்பாய் எடுத்துக்களை - ஆக தனிமையும் இளமையும் அவர் களுக்குப் பணையாயிருக்க... உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பக்குவமில்லாமல்...”

புரிசிற்று என்பதாய் தனலயாட்டினார் ராஜேந்திரன்.

“வழிகள்... உணர்வுகளுக்கு அணைகட்ட பெற்றவள் இல்லாத வினிதா, அவனையே கல்யாணம் செய்து கொண்டு எஸ்டேட்டிலேயே தொடர்ந்து வாழலாம்னு முடிவெடுத்த தைரியத்தில்... வரம்பு மீறிட்டான்! ஆனால் வினிதா கர்ப்பமானதும், பயல் நடுங்கிட்டான்... ஆரம்ப தரில்... பிறகு திகிலாயிருக்க...! அவனுக்குப் பிறகு தான்

தன் பெற்றோரைப் பற்றி, அவர்களின் சம்மதம் பற்றி யெல்லாம் சந்தேகங்கள்... ஆக அதில் பயந்தவன் ஊரை விட்டே ஓடிட்டான்..."

"ஐயையோ..."

"மகள் கர்ப்பிணி என்பதை வெகு தாமதமாய், அதுவும் அவளே வந்து சொல்லவும்தான் அந்த அப்பா உணர்ந்தார்..."

'எப்படியாவது அவரைத் தேடி வரவழைங்கப்பா' என்று வினிதா கெஞ்ச,

'கோழைப் பயல் - உன்னைக் கட்டியணைச்சவனுக்கு, கைப்பிடிச்ச எம்முன்னே வரும் தைரியமில்லையா? அந்தப் பொறுக்கியை நான் ஏன் தேடி பொறுக்கி வரணும்? கருவைக் கலைச்சிரு'ன்னு மிஞ்சினார்!

விஷயம் எங்களை எட்டிய போது வினிதாவுக்கு ஆறு மாத கர்ப்பம்! அதுவரை தன் அக்காவிடம் கூட அவள் ஏதும் சொல்லலை... அவர்களுக்கிடையே அதிக நெருக்க மில்லை... தங்கை தன்னிடம் மூச்சு விடாததில் விஜயாக்குக் கோபம். ஏழாம் மாதத்தில் கருவைக் கலைப்பது முடியாது - பெரிய உயிருக்கும் ஆபத்துன்னு நான் எடுத்துச் சொன்னேன் - வினிதாவைச் சென்னைக்குக் கூட்டி வரலாமனு நான் அபிப்பிராயப்பட்டதை விஜயா ஏற்றுக்கலை... நம்ப குடும்பத்திற்கு களங்கமனு... யுஸி... அவ கொஞ்சம் கௌரவம் பார்ப்பா..." - வருத்தமாய் தலையசைத்தார் டாக்டர்.

சம்பந்தி அம்மாக்களுக்குள் இதில் நல்ல ஒற்றுமை எனப் பெருமூச்சோடு நினைத்துக் கொண்டார் ராஜேந்திரன், மனதின் சஞ்சலம் கூடியது.

"ஆக, முறையான கவனிப்பில்லாமல், மருத்துவ உதவியில்லாமல் எஸ்டேட்டில் பிரசவித்த வினிதா இறந்துட்டா..."

"கடவுளே... ஒரு இளம் பெண்ணுக்கு கடும் சோதனை தான் வாழ்க்கை..."

"வாழ்க்கையைக் குறை சொல்லுவதற்கில்லையே... அதை நாம் சரியானபடி வாழலை - அவ்வளவுதான். கடவுளுக்கு அஞ்சுவதுதானே ஞானம்? அஞ்சி நேர் வழியில் நடந்தால் இதுமாதிரியான சஞ்சலங்களைத் தவிர்த்திடலாம்... பச்சைக் குழந்தையை என்னால் வளர்க்க முடியாதுன்னு கைவிரிக்கட்டான் என் மாமனார்... அவர் ரிஸ்ட் யர் ஆகி, ஓய்ந்து போயிருந்தார் - தன்னாலும் முடியாதுன்னு விஜயாவும் மறுத்துட்டா... ஆனால்..."

உதடு சுடித்தபடி சற்று மெளனித்த மருத்துவர், தொடர்ந்தார் -

"எனக்கு ஒரு பெண் குழந்தை வேணுமென்ற ஆசை.... சிப்சகம் சிரிப்பும், பரிவுமான ஒரு பெண்குழந்தையில் வாயில் ஒரு குடும்பம் பூர்த்திப்படாதுன்னு ஒரு எண்ணம்..."

அது சரிதான் என்பது போல மற்றவரும் பலக்க தலையாட்டினார் -

"எனக்கும் அந்த ஆசை, குறை எல்லாமுண்டு - வற்ற மருமகள்கள் - எனக்கு மகள்கள் - அவ்வளவுதான்."

"உன்னை, ஆனால் ஒரு பெண்ணைக் குழந்தை பருவத்திலிருந்து வளர்க்கணும்னால, அதில் தாய்க்குத் தானே பொறுப்பு அதிகம்? வினிதாவின் மகளை நல்லபடி

வளர்க்க, என் மனைவி சம்மதிக்கலைன்னா ஏதும் சாத்தியமில்லையே... ஆக நான் ஏதும் கருத்து சொல்லலை... ஆனால் என் நோக்கமறிந்தோ என்னவோ... அந்தக் குழந்தை... மூணே மாதப் பச்சை மண்... ஒரு நாள் எங்க தோட்டத்தில் விடப்பட்டிருந்தது - அதுவும் துளசிச் செடியின் அடியில்.

“பூச்சிப் பொட்டு அண்டாதுன்னு அங்கே விடப்பட்டிருக்கலாம்... ஆனால் அது உங்க ஸிஸ்டர் - இன் - லா... அதாவது வினிதாவின் மகள்ன்றது என்ன நிச்சயம்?”

“வினிதாவிற்குப் பிரியமான பச்சைப் பட்டுப் புடவையில் பொதியப்பட்டிருந்தாள் குழந்தை! விஜயா உடனே அவங்கப்பாவிற்கு போன் போட்டு திட்டினாள் - குழந்தையை ஒரு விசுவாசமான வேலையாள் மூலம் சென்னைக்கு அனுப்பியதை ஒத்துக் கொண்ட மாமா -

‘அது உன்னிடம் அடைக்கலமாகிட்ட சிசு. என்னால் அதன் தாயையே கருத்தாய் பேணி கரை சேர்க்க முடியாத போது, இச்சின்ன தளிரையும் நாசமாக்கணுமா - வேண்டாம்’னு அழுதார்.”

“கேட்க கஷ்டமாயிருக்குது - ஆக இந்த ரகசியத்துடனேயே துளசி வளர்ந்துட்டா?”

“ஆனா... இந்த உண்மை தன் கௌரவத்தைக் குலைச்சிடும்ன்ற பயத்தில் விஜி, துளசிக்கு எளிய துணிமணிதான் தந்தாள் - வேலைக்காரர்களும் கண்டு பிடிச்சிடக் கூடாது என்ற ஜாக்கிரதையில் துளசியை ஓட ஓட வீட்டு வேலையில் விரட்டுவா... ஆக துளசி பாவந்தான்...”

துளசிமனம் பெண்ணிற்கு அனுதாபம் செலுத்துவது போல இரு ஆண்களுமே சில விநாடிகள் மௌனித்திருந்தனர்!

“உங்க மகன்கள் எப்படி? தங்கைன்ற வாஞ்சை புண்பட்டா?”

“புத்தகங்களுக்கு இயல்பிலேயே இளகிய மனம். இளம்பருவங்களுக்கு முன்பு கபாவம். ஆனா துளசி யாரையும் அணைக்க முயற்சிக்குவா - அது அந்த பிஞ்சிற்கு கர்த்தர் தந்த ஒரு திதானம், பக்குவம்.”

“அது உங்க வீட்டில் வளர்ந்ததே பெரிய நன்மை தான்வையா? பாசமும் பத்திரமுமான ஒரு கூடு... கண் மலியமான பிள்ளையுள்ள ஒரு குடும்பத்தின் ஒரு துயரமாயிருப்பதை பெரிய பேறு.”

“ஆக தான் மாயணம் பார்த்து, அவளுக்குத் துணை பாக்கியிட்டு என் மனை நிறைஞ்சிடும்.”

“புதியது - எனக்கும் அது நிறைவுதான்.. ஆனா என் மனம் அசைவாவிடுகத்தான்...” இழுத்தார் ராஜேந்திரன் பரிதாப முழிப்புடன்!

“புதியது - அதாவது உங்க வீட்டிலும் கொஞ்சம் கௌரவம் பாக்கலாம்ங்க!” இறுவதும் சற்று சங்கடமும் கசப்பமும் புண்படுத்தினர்!

“ஆனா தான் இங்கே வந்தது... என் மகன் திலீபனுக்கு துளசிமனம் கொடுப்ப விடிச்சிருச்சேன்னு சந்தேகத்தால்... அதுதான் முக்கியம்?”

“தான் மயங்குவார் என்பதால் சொல்றேன் - டோப மனம் வந்தது சகாயம் மூளையில் கரக்கும் அமிலத்தின்

விளைவே... இந்தக் காதல்! இப்படி ஊறும் காதல் உணர்வு தொடர்ந்து நிலைப்பதில்லை.. ஆனால் காதலின் ஆரம்ப குஷி மறைந்த பிறகும் வாழ்க்கைத் தொடருமே...? ஆக உங்க மகனுக்கு எடுத்து சொல்லுங்க... அவன் யோசிச்ச முடிவெடுக்கட்டும்..."

"நல்லது டாக்டர்... இப்ப உங்க மாமனார்...?"

"துளசிக்கு ஐந்து வயசியிருக்கையில் அவர் இறந்தாச்சு... தன் சொத்துக்களை விற்று, மொத்தத்தையும் பேத்தியின் பேரில் எழுதி வச்சிட்டார்... இதுவும் கூட துளசி உட்பட யாருக்கும் தெரியாத மற்றொரு உண்மை... சட்டுன்னு உங்களிடம் ஏனோ சொல்லிட்டேன்... ப்ளீஸ்..."

"இல்லை... திலீபனுக்குக் கூட இப்ப நான் அதைச் சொல்லப் போறதில்லை... அவனது முடிவை காசு தீர்மானிக்கக் கூடாது...!"

"க்ரேட்... இப்படி ஒரு குடும்பம் கிடைச்சால் துளசி அதிர்ஷ்டக்காரி. நான் அதை வெளிப்படுத்தாதற்கு, பண ஆசையுள்ள ஒருவன் எம்பொண்ணை காசிற்காய் மட்டுமே கல்யாணம் செய்யும் அவலம் நேர வேண்டாமேன்னுதான்... ஆனால் இது உங்க மனைவியின் மனம் இதனால் மாறக் கூடுமானால்..."

சங்கடமான மௌனம் இருவரிடையே சில கணங்கள் நின்றது.

"பெண்களின் நிலைமை பரிதாபமானதுன்னு சற்று முன்பு கூட ஒரு யோசனை என்னில்... இப்போ புரியுது பணம் கூட அவளுக்குச் சாதகமில்லை... பாதகந்தான்..."

தான்... துளசியின் சொத்தைப் பற்றி யாரிடமும், அசிலாஸிடமும் நான் சொல்லப் போறதில்லை..."

டாக்டரின் முகம் மேலும் மலர்ந்தது.

நிம்மதி தந்த மலர்ச்சி அது.

"துளசியை அவளுக்காகவே அகிலாவும் ஏற்றுக்கொள்ளணும் - மறுத்தால் விட்டுடலாம்."

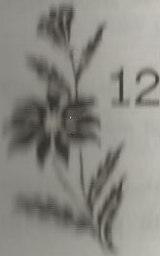
ராஜேந்திரன் தீர்மானமாய் சொல்ல, எழுந்த டாக்டர் வேதனையு எதிரேயிருந்தவரின் கைகளை உணர்வுமிக, பற்றிக் கொண்டார்.

"சந்தோஷம். எம்மனசில் புது நம்பிக்கையோடு நிம்மதியும் வந்தாச்சு மிஸ்டர். ராஜேந்திரன். எங்க துளசி, உங்க வீட்டு மருமகளாய் மணம் பரப்பணும்னு இப்பவே கடவுளிடம் 'பெட்டிஷன்' போட ஆரம்பிச்சுட்டேன்..."

"தாங்க்ஸ் டாக்டர். எல்லார் மனசும் பக்குவப்பட நாம் கொஞ்சம் காத்திருக்கத்தான் வேணும்..."

"ஏன்னா அது கடவுளால் மட்டுமே சாத்தியம்!"

பிரிந்த இருவரின் மனங்களுக்குள்ளேயும் சந்தோஷமும் சஞ்சலமுமான எண்ணங்கள் சமமாய்...

'சிறுவயதில் அம்மா நிலாவைக் காட்டியதும்

உள்ளே பால்சோறு இறங்கியது போல நேற்று உன்னைக் காட்டியதும் என்னுள் புது நேசம் இறங்கி விட்டதே!

தான் எழுதியதைத் தானே ரசித்து சிரித்துக் கொண்டான் திலீபன்! வழக்கமாய் அவன் ரசித்து பருகும் காபி இன்று ஆடைகட்டிக் காத்திருந்தது! பைஜாமா ஜிப்பாவில் கட்டிலில் வெவ்வேறு கோணங்களில் உருண்டவனின் உள்ளே விதவிதமான காதல் வரிகள் ஓடின!

இப்படி சில வரிகளைத் தான் கிறுக்கக் கூடும் என்ற வன் சில நாட்கள் முன்பு வரை நினைத்ததே இல்லை...!

‘காதல் - மணல் கடிகாரம் போல...

நெஞ்சு நிரம்ப நிரம்ப, மூளை காலியாகிப் போகும்’ என்பது சரிதான்! துளசியைக் கண்டதிலிருந்து மனக் கட்டுப்பாடிழந்து முட்டாளாகித்தான் போனது!

இனமறியாத ஒரு புது உணர்வு - சில நேரம் இனிப் பாயும் பல வேளைகளில் முள்ளாகவும் அவனை வதைத் தெடுத்தது!

முதலில் பூரிப்பாய் துளசியைத் தனக்குக் காட்டிய அம்மாவே பிறகு முறுக்கிக் கொண்டதுதான் முள்ளுக் கான காரணம்.

‘பாறைகள் இல்லாவிட்டால் நதிகளுக்கு சங்கீதமில்லை’ யாமே? அதே போல இந்த புது ஈர்ப்பு, தடைகளால்தான் மேலும் இறுகியதோ... சர்க்கரைப் பாகு போல ஆற ஆற, இறுகுகிறதோ?

‘முட்டாளே - முதலில் துளசி உன்னை விரும்புகிறாளா என்பதைத் தெரிந்து கொள்’ - புத்தி அவனை எச்சரித்தது.

அது தெரியாவிடினும், அப்பா தன் கட்சி என்பது தெரிந்தது. ஆனால், அவர், அம்மாவிடம் தனக்காய்

அடித்துப் பேசத் தயங்குவதும் தெளிவு. ஆக வேறு பக்கமாய் உதவியை நாட வேண்டியதுதான் - இப்படி திலீபன் முடிவெடுக்க, அவனது பெரியம்மா மகளான மல்லிகா அந்த உதவியைத் தர துடிப்பாயிருந்தாள்!

இன்னும் ஒரே ஒரு பரீட்சை மட்டுமே - பிரிவு ஏக்கத்துடன் தாங்கள் துள்ளித் திரிந்த கல்லூரியை ஏக்கமாய் சுற்றி வந்திருந்தனர் படிப்பை முடித்த மாணவிகள்.

வீடு கிளம்பிய துளசியைத் தேடி பிடித்து வழிமறித் தாள் மல்லிகா “என்ன அவசரம் துளசி? கேண்டிட்ஷனல் ஒரு காபி குடிக்கலாம் வா...”

“ல்ல மல்லி - படிக்கணும் - இன்னும் ஒரு எக்ஸாம் இருக்கே...?”

“அதற்காய் படிக்க, முழுசாய் ரெண்டு நாளுமிருக்கே - பிறகென்ன?”

“அதில்லை...” துளசி தடுமாறினாள்.

‘நீ உன் திலீபண்ணாவின் பேச்சை எடுப்பாய் என்று அஞ்சியே விலகுகிறேன்’ என்று வெளிப்படையாய் சொல்ல முடியாதே!

ஆனால் மல்லிகா விடவில்லை.

“இந்த பேபி பிங்க் ஸல்வார் உனக்கு ரொம்பப் பொருத்தம் துளசி - பெரிய ரோஜாப் பூ போலிருக்கே. சரி இந்த ‘கோக்’கையாவது ஷேர் பண்ணிக்கலாம்...”

மல்லிகா நீட்டிய பாட்டிலிலிருந்து சற்று பருகியவளை மல்லிகா சொன்னது விக்க வைத்தது -

“எங்க திலீபண்ணாவுக்கு சதா உன் பேச்சும் நினைப் புந்தான் துளசி... அகிலா சித்தி அநாவசியமாய் யோசித் தாலும்.. அண்ணன் அதை எல்லாம் கண்டுக்கறதா யில்லை...”

“பெரியவங்களுக்குப் பிடிக்காத விஷயத்தைப் பற்றி நாம பேச வேண்டாமே, மல்லி.”

“புரியலையே. அவங்க குடும்பத்துக்குப் பெரியவரான ராஜேந்திரன் சித்தப்பாவிற்கும் உன்னை ரொம்ப பிடிச்சுப் போச்சே...”

“ஆனா உங்க சித்திக்கு...” முடிக்கத் தெரியாமல் கையிலிருந்த பாட்டிலையே பார்த்து நின்றாள் துளசி.

“ஆரம்பத்தில் உன்னைக் கண்டு பரவசமானதே அவங்கதானே - நினைவில்லை? தன் நகைகளைக் கூட உனக்குப் போட்டு ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினாங்களே? இப்போ உப்பு சப்பில்லாத ஒரு விஷயத்திற்காய் யோசிக் கறாங்க...”

“அவங்களை குற்றம் சொல்ல முடியாது...”

“குற்றம் உன்னுடையதும் இல்லையே துளசி? பிள்ளைகள் சில நேரம் பெற்றவர்களின் பாவத்தை சுமக்க நேர்ந்திருது...”

மல்லிகா சொல்ல, கேட்டவளின் முகம் சிவந்தது -

சமீபமாய் தன் பிறப்பு பற்றி தெரிய வந்த மேலும் சில உண்மைகள் அவளை மிக குறுக வைத்திருந்தன -

தன்னை புகலிடம் தந்து வளர்த்த பெரியம்மாவின் சொந்த தங்கையின் மகளே தான், என்பது ஒரு விதத்தில்

ஆறுதல் என்றால், தன் தாய்க்கு தான் முறையான உறவில் பிறந்த பெண்ணல்ல என்பது துளசியை அவ மானத்தில் முக்கி எடுத்தது.

துளசிச் செடியின் கீழே கிடந்தவளை ஏன் கண்டெடுத் தார்கள்? யார் கண்ணிலும் படாமல் தான் செத்தொழிந் திருந்தால் இன்று இந்த அவல நிலை இல்லை... ஆனால் இந்த கழிவிரக்கம் சரியல்ல என்பது உணர்ந்து சதாரித்தாள் -

கடவுளின் சித்தமின்றி எதுவும் நடப்பதில்லை.

இப்படி ஒரு கண்ணியமும் பாதுகாப்புமான குடும்பத் தில் தான் வளர்ந்தது அவரின் கிருபையேயன்றி வேறென்ன?

போதுமான உணவு, உடை, தரமான கல்வி, பெரிப் பாவிடமிருந்து தேவையான பரிவு, பெரியம்மா கற்றுத் தந்த வீட்டு வேலைகள், கட்டுப்பாடு... இத்தனை இருந்ததே...

மிகத் திருப்தியான வாழ்வுதான்... இதுவே போது மென்ற நிறைவில்தான் வாழ்ந்து வந்தாள்... அன்று திலீபனை சந்தித்து அவன் பேசக் கேட்கும் வரையில்...!

சில நாட்களுக்கு முன்பும் இதே போலத்தான் ஒரு மாலை நேரம் மல்லிகா இவளை வழிமறித்தாள் -

‘துளசி - என் நிச்சயதார்த்த போட்டோஸ் எல்லாம் வந்தாச்சுப்பா... நீயும் பல ஸ்நாப்ஸில் ஜோராய் விழுந் திருக்கே...’

‘ஐயோ... ஏன்?’

‘ஏன்னா?’

‘நேராய் நிற்காமல் - விழுந்திருக்கறதாய் சொன்னியே?’

‘போட... இந்த ஓட்டை ஜோக்கிற்கெல்லாம் எங்க அகிலா சித்திதான் சிரிக்கணும் - அவங்க அப்படியே உன் விசிறி ஆயிட்டாங்க தெரியுமா?’

‘தெரியும் - என் நகைகளை வாங்க அவங்க வீட்டிற்குப் போனப்ப பலத்த காற்று... அதுல தெரிஞ்சுகிட்டேன்...!’

‘ம்ம்... ஒஹோ விசிறி, காற்றுன்னு அம்மா மறுபடி ஓட்டை ஜோக்கா...?’

‘இனிமே இல்லை - ஒரு நாள் ஆல்பத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டேன் மல்லி...’

‘கொண்டே வந்திருக்கேனே - காரில் இருக்குது - வா, பார்த்தபடியே உன்னை வீட்டில் கொண்டு போய் இறக்கிடறேன்.’

‘ரைட்’ - என்று உற்சாகமாய் காரில் ஏறிய துளசிக்கு காரின் ஓட்டுனரின் இருக்கையில் பார்த்த போது கூட ஏதும் வித்தியாசமாய் படவில்லை. அவனைத் தோழியின் நிச்சயதார்த்தத்தின் போது சந்தித்தது நினைவிலிருந்ததால், ஒரு சின்ன முறுவலை அவனுக்குத் தந்து விட்டு படங்களை ஆர்வமாய் பார்க்கலானாள் -

காரை இடையே நிறுத்திய மல்லிகா -

‘சார்ட் பேப்பர், பென் வாங்கணும். நீ காரிலேயே இரு துளசி - ரெண்டே நிமிஷத்துல வந்துடறேன்’ என்று இறங்கிக் கொள்ள, அந்த நேரத்தை திலீபன் தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டான்.

துளசியைப் பேர் சொல்லி அழைத்து, அவளது முகம் பார்த்து அவன் பேசிய, சில நொடிகள் அவளது நிம்மதியைக் குலைத்து விட்டன!

மிக வசீகரமான ஒரு ஆண், தெளிவாய் -

‘நான் உன்னை விரும்புகிறேன் - திருமணம் செய்து வாழமுளவிற்கு’ என்று சொன்னால் ஒரு இளம் பெண்ணால் அதைச் சாதாரணமாய் எடுத்துக் கொள்ள முடியுமா - என்ன?

வியர்த்து வெலவெலத்துப் போனாள்...!

‘இன்ஃபாக்ட் நம் கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிச்சது எங்கம்மா... ஆனா உன்னைப் பார்த்த பிறகு எனக்கும் கூட அதில் சுவாரஸ்யம்தான்னு வையேன்... ஆனால் உன் சம்மதம் தெரியாமல் தொடர வேண்டாம்னு தான்...’

முகம் வெளுத்து, நடுங்கும் விரல்களை இறுகக் கோர்த்து சிலையாய் உட்கார்ந்திருந்தவளைப் பார்க்க பரிதாபமாய் இருந்தது போலும்.

‘உன்னை அவசரப்படுத்தலை... கட்டாயப்படுத்தலை துளசி... யோசிச்சு பதில் சொல்லு - சரிதானே?’ புன்னகையோடு அன்று பேச்சை முடித்துக் கொண்டான்.

ஆனால் அதன் பின்பு திலீபனின் தந்தை, தன்னை வந்து சந்தித்தது பற்றி வேதன்பு பெரியப்பா இவளிடம் பூடகமாய் தெரிவித்திருந்தார். துளசியின் பிறப்பு பற்றி மேலும் சில உண்மைகளை அவர் சொன்னதும் அப்போதுதான்... கல்லூரியில் மல்லிகாவின் கேலி வேறு விஷயத்தை மேலும் பிட்டு வைத்தது...

அதுவரை தெளிந்திருந்த துளசியின் மன ஓடையில் இன்ப சலசலப்பு.

உள்ளான துளசியிலிருந்து நேசம் நறுமணமாய் கிளம்பி, புது கிறுகிறுப்பூட்டியது!

அந்த போதையில் பார்த்த இடமெல்லாம் திலீபனின் முகம் தெரிந்தது!

அவனது புன்சிரிப்பு பூங்காற்றாய் மோதி சிலிர்க்க செய்தது!

ஆனால் அந்நிலை நீடிக்கவில்லை. தான் வளர்ப்பு மகள் எனத் தெரிந்த திலீபனின் தாய் தன்னை வெறுத்ததும் அவள் காதை எட்ட, வெந்நீர் பட்ட மலராய் வெந்து வாடினாள்.

அன்று அவளை வீட்டில் இறக்கி விட திலீபனின் பெற்றோர் வந்த போது - அகிலா ஆன்ட்டியின் முகத்தில் முதலிலிருந்த வரவேற்பு முடிவில் இல்லையே...

அவசரமும் அவதியுமாய் தன்னுள் திலீபனின் உருவம் ஆழப்பதியாமலிருக்க அவள் அழிக்க முனைந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில், மல்லிகா ஏன் இந்தப் பேச்சைத் தொடருகிறாள் என்ற பதைப்பு.

“சொல்லு துளசி - அண்ணனுக்கு உன்னைப் பிடிச்சது போல உனக்கும் அவரைப் பிடிச்சிருக்குதானே? அவர் நல்ல குணசாலி, எந்தக் கெட்ட பழக்கமும் கிடையாது - நல்ல படிப்பும் உழைப்பும் உண்டு - அதற்கெல்லாம் நான் காரன்ட்டி. உன் பதில் என்ன? திலீபண்ணா அதை அறிய ரொம்ப ஆவலாய் இருக்கார்...”

“ஸாரி.. மல்லி... எனக்கு அவரை பிடிக்கலை...” சற்று திணறினாலும் தீர்மானமாய் சொல்லிவிட்டு விலகி நடக்கலானாள் துளசி!

13 ‘ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துள் பங்கள்’

ஆசை விடவிட ஆளந்தம் ஆமே!

பழந்தமிழ் பாடல் இப்படி அழகாய் அறிவுறுத்தியதை, புதுமொழி வேறு விதமாய் சொன்னது -

‘கெட்ட ஆசைகள் சமையலறையை நாடிவரும் கோழி குஞ்சைப் போல’ - என்று!

தன்னுள் இருப்பது கெட்ட ஆசையா? - துளசி குழம்பினாள். தன் தகுதிக்கு மீறிய ஆசைதான்... ஆனால் திலீபனை தான் கண்டு ஆசைப்படவில்லையே..? அவர் தானே இவளைத் தன் வாழ்க்கை துணையாக்க ஆவலாயிருக்கிறார்...

தனிமை அவளை மேலும் குழப்பியது. மற்றொரு ஹாஸ்பிடலின் திறப்பு விழாவிற்காய் பெரியம்மாவுடன் பெரியப்பா போயிருக்க, வீடு ஒரு விநோத அமைதியுடன் அவளை மட்டும் சுமந்திருந்தது - விஜய், வினய் அண்ணன்மார் மாலை நேரங்களை ஒருநாளும் வீட்டில் வீணாக்குவதில்லை - அவர்களது கூற்றுப்படி!

ஆக குழலை சாதகமாக்கிக் கொண்டு அவளுக்குள் வியாபித்திருந்தான் - திலீபன்!

எப்படி ஏன் தன்னுள் புகுந்தான் அவன்?

முதன்முறை அவன் பேசியது படமாய் அவளுள் பதிந்திருந்தது -

அவன் 'உனை விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, திகைத்தாலும், ஒளிக்காமல் சொல்லத்தான் செய்தாள் -

'நான் டாக்டரின் சொந்த மகளல்ல....'

'தெரியும் - மல்லி சொன்னா - அதை ஒரு தகவலாய் எடுத்துக் கொண்டேனேத் தவிர, தடங்கலாய் அல்ல!'

'ஆனால் குடும்பத்தில் பெரியவங்க உண்டு - அவங்களுக்கு அது தவறாகவே படும்...'

'அந்த செய்தியைப் பெருந்தன்மையாய் எடுத்துகிட்டால்தான் அவங்க பெரியவங்க... எங்கம்மாக்கு அது ஜீரணிக்க முடியாத ஒரு நெருடல்தான் - ஆனால் பிறகு சரியாகிடும் - அதாவது நம்ப கல்யாணத்திற்குப் பிறகு.'

எத்தனைத் துணிவான பேச்சு!

அந்தத் துணிவும் தெளிவும்தான் அவனுக்காய் தன் மனக் கதவைத் திறக்க செய்தனவோ?

அந்த நாளிற்குப் பிறகு மனதுள் சதா சலனங்கள்!

மரம் சும்மா நின்றாலும் காற்று அதை விடுகிறதா என்ன?

சீண்டி சிலுப்புகிறதே!

அது இன்பமான சிலும்பலாய் இராதபடி அவன் தாய்க்கு நெருடல்தான் என்று அவனே சொன்னது முள்வேலி இட்டது.

இப்படி சிந்தனைகளோடு அல்லாடியவளை டெலி போன் மணி சத்தமாய் அழைத்தது -

"ஹலோ...?"

மறுமுனையில் கேட்ட ஆணின் குரல் திடீரென னுடையது எனவும் முகம் வெளுத்தாள்... ஆனால் அந்த வெளுப்பு சீக்கிரமே இதயப் படபடப்பில் சிவக்கவும் செய்தது.

"துளசி, போனில் பேசுவது நேரில் பேசுறதை விட உனக்கு வசதியென்பதால் கூப்பிட்டேன். தவிர உன் பெரியப்பா, பெரியம்மாவை ஒரு பங்ஷனில் பார்த்ததாய் எனக்குத் தகவல் வந்தது - ஆக எந்த இடையூறும் இல்லாமல் நீ உன் அபிப்பிராயத்தை எல்லாம் சொல்லலாம்..."

"என்ன... எது பற்றிய அபிப்...ராயம்?"

"என் நோக்கத்தை முன்பே உனக்குத் தெரிவிச்சுட்டேன் - உன் விருப்பத்தை யோசிச்சு தெரிவின்னேன்... இப்ப சொல்றியா?"

"மல்லி... மல்லிகாட்ட சொன்னேனே..." தடுமாறினாள்.

"அது எனக்கு உண்மைன்னு படலை. இப்ப என் னிடம் யோசித்து நிதானமாய் சொல்லு, துளசி."

அவளது குரலின் குழைவு அவளைத் தாக்கியது - ஆனாலும் மனதைக் கடினமாக்கினாள் -

"அது உண்மைதான்... எனக்கு சம்மதமில்லை."

மறுபக்க மௌனம் அவனது அதிர்ச்சியை தெரிவித்தது.

“நாம அதிகமாய் பழகலை... ஆனால் பழக பழக ரொம்பப் பிடிக்கும்னு படுது... என்னைப் பிடிக்காததற்கு ஏதும் காரணம்...?”

“பிடிக்கும் பிடிக்காதுன்ற மேலோட்டமான விருப்பத்தை விட, நாம பெரியவங்களின் நோக்கம், ஆசைக்கு உட்படுவது முக்கியம்னு படுது.”

“ஓஹோ - அப்ப எங்கம்மாவின் தயக்கம்தான் உன் மறுப்புக்குக் காரணம் - ம்?”

“ஆமா - உங்களைப் பெற்று, ஆளாக்கிய அவர்களின் ஆசீர்வாதம், பூரண திருப்தி இல்லாத ஏதும் சிறக்காது. ஆக நாம இனி இதுபற்றி பேச வேண்டாம்... ப்ளீஸ்.”

தன் குரலில் குழைவை, கெஞ்சலைத் தவிர்த்தவள், இணைப்பையும் துண்டித்தாள். ‘இது மரியாதையில்லை’ - என்று புத்தி முரண்டினாலும், அவன் மறுபடி தன்னை அழைக்காதபடி போன் ரிஸீவரை விலக்கி வைத்தாள்.

நெஞ்சம் பாரமாகி நொந்தது - அவ்வேதனையைக் குறைக்க முயலுவது போல கண்கள் சொரிந்தன.

எத்தனை நேரம் அந்த உப்பு நீரில் கரைந்திருந்தாளோ....

பரீட்சை முடிந்து விட்டதால், இனி புத்தியை எதிலும் மும்முரமாய் ஈடுபடுத்தவும் வழியில்லை... வரும் நாட்களை எப்படிக் கழிப்பது?

இப்படி கண்ணீரில் கரைப்பதா...? எதிர்காலம் சூன்யமாய் தோன்றி ப்யங்காட்டினது.

வாசலின் அழைப்பு மணியின் அலறலில் பதைத்து எழுந்தாள். முறைப்படி ரிஸீவரை வைத்தவள், முகம் கழுவ நேரமின்றி, முந்தானையில் முகம் துடைத்தபடி வாசலுக்கு ஓடினால் - தாமதமானால் பெரியம்மாவிற்கு கோபம் வரும்.

ஆனால் வந்து வாசற்படியில் நின்றிருந்தது... அகிலா! அழுது வீங்கிய துளசியின் விழிகள் அச்சத்துடன் வந்தவளை ஏறிட்டன.

“வா... வாங்க ஆன்ட்டி.”

“வந்துட்டேம்மா - விவரம் புரிஞ்சு பிறகு இனி காலந்தாழ்த்தக் கூடாதுன்னு உடனே வந்துட்டேன்...”

புரியாமல் நின்றாள் இளையவள்.

தான் வாசலை மறித்தாற்போல நிற்பது புரிய, விலகி வரவேற்றாள்.

“உள்ளே வாங்க ஆன்ட்டி... பெரியம்மாவும் பெரியப்பாவும் சீக்கிரம் வந்திருவாங்க... உக்காருங்க...”

அகிலாவின் முகமும் இயல்பாயில்லை.

“நெஞ்சம் தன்னீ வேணும்மா... அப்படியே கிளம்பி போனா...”

“இதோ...”

தன்னிடம் மார்போடு, ஒரு குவளை புழரசுமம் வந்தது -

நீரைப் பருகி ஆசுவாசப்படுத்திய அகிலா, நிதானமாய் பேசலானாள் -

“ஸாரி துளசி - இரட்டிப்பாய் எனக்கு நீ மன்னிப்பு தரணும். முதலில் உன்னைப் புரிஞ்சு கொள்ளாததற்கு - பானை சோற்றுக்கு ஒரு பருக்கைதானே பதம்? நம்ப முதல் சந்திப்பிலேயே அது புரிஞ்சும் உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் எனக்கில்லாமல் போனதற்கு. அடுத்த ஸாரி - கொஞ்சம் முன்பு நீ போனில் பேசினதை ஒட்டுக் கேட்டதற்கு.”

துளசியைத் தன்னருகே அமர்த்தியவள் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள் - “எங்க வீட்டில் மாடியிலும் கீழுமாய் ஒரே தொடர்புள்ள போன் உண்டு - எக்ஸ்டென்ஷன் முறை. அரை மணி நேரத்திற்கு முன் திலீபன் பேசுவது தெரியாமல் நான் ஒரு பிரண்டிடம் பேச போனை எடுத்தால் உன் குரல் கேட்டது. போன் ரிங் பண்ணலைங்கறதால திலீபன் தான் உன்னை கூப்பிட்டிருக்கணும்னு புரிஞ்சது. உடனே நான் இணைப்பைத் துண்டிச்சிருக்கணும். ஆனால் திலீபன் உன்னை எதற்கு அழைச்சான், நீ என்ன பேசறேன்ற திகைப்பு முதலில்... பிறகு ஆத்திரங்கலந்த ஆர்வம் - ஆக கேட்டேன். ரொம்ப சுருக்கமாய் நீ பேசினதில் உன் பண்பு மறுபடி தெரிஞ்சது... அதில் எனக்கான பாடமும் இருந்துச்சு துளசி. திலீபன் அன்பான, அற்புதமான பயல்... அவன் மனைவியாக வாழப் போறவளுக்கு ஒரு குறைவும் இராது - இதை மல்லியும் உங்கிட்ட சொல்லியிருக்கணும் - ஒரு கவர்ச்சியான இளைஞன் தன் காதலைச் சொன்னால் எந்தப் பெண்ணுக்கும் சலனமேற்படும்... அதுவும் கண்ணியமாய் கல்யாணம் செய்துக்கலாமனு ப்ரபோஸ்

பண்ணினால் மனம் இளகிடும். ஆனால் என் வறட்டு கௌரவத்தை உணர்ந்த நீ, உன் எதிர்கால வாழ்வை, வளத்தை எனக்காய் விட்டுத் தர தயாராயிருந்தே...”

“ல்ல... ஆன்ட்டி... வந்து... அப்படியெல்லாம் ஏது மில்லை...”

“ஓஹோ... என் மகனை விரும்பாமல்தான் இப்படி முகம் வீங்கற அளவு அழுதியா?”

குறும்பாய் புன்னகைத்தாள் அகிலா.

“ல்ல... பரீட்சைக்குப் படிச்சதில்...”

“விழுந்து விழுந்து படிச்சதில் இப்படியுமா வீங்கும்?”

இப்போது துளசிக்குமே சிரிப்பு வந்தது.

“போதும் செல்லம் - எனக்குப் பூரண சம்மதம். நீங்க நல்லபடி வாழ என் ஆசி பூரணமாய் உண்டு - சரிதானே? இனி எப்போதும் நீ சிரிச்சபடி இருக்கணும்... ஏன்னா அப்பதான் எம்பையனும் சந்தோஷமாயிருப்பான். இத் தனை குணமான பெண்ணைத் தவற விட்டுட்டால் நாந்தான் முட்டாள். இத்தனை பண்பான மருமகனை இனி எப்படித் தேடினாலும் கிடைக்க மாட்டான்னு பட, உடனே திலீபனைக் காரை எடுக்கச் சொல்லி உன்னைப் பார்க்க வந்து சேர்ந்துட்டேன்...”

“அப்ப... அவரும்...?” அழுது சோர்ந்த துளசியின் விழிகள் பிரகாசத்துடன் வாசலுக்குத் தாவ, அகிலா சிரித்தாள் - மனம் நிறைந்த சிரிப்பு அது.

“அட்டா... சம்மதம் இல்லைன்ன பெண்ணைப் பாருங்கப்பா! இனி பேச வேண்டாம்னு உத்தரவு போட்ட எம்மருமகளின் ஆசை இப்ப தெரிஞ்சு போச்சே...”

“ல்லம்மா... அது வந்து.”

“நல்லவேளை கல்லூரி எக்ஸாம்ஸ் முடிஞ்சது. என்னை அறியாமலேயே நான் வச்ச தேர்விலும் நீ அமார்க் களமாய் பாஸாயிட்டே துளசி. பெரியவங்களிடம் இத் தனை மரியாதையுள்ள பெண்ணை இக்காலத்துல பார்க்கறதே அபூர்வம்...”

வாசலிலிருந்து குரல் வந்தது - “ஆமாமா - இப்படி -

‘என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கோ’ன்னு கெஞ்சற மாப்பிள்ளைப் பையனும் கூட ரொம்ப அபூர்வம்தான்...”

திலீபன் பேசியபடி நுழைய,

“நான் சொல்ல வந்தது சீக்கிரமே நிச்சயதார்த்தத்தை வச்சுக்கலாம்னு...”

“நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கோன்ல கேட்டேன்... இப்ப முகத்தில இருக்கற சிரிப்பு சம்மதம்ங்குது... பிறகேன் நிச்சயதார்த்தமெல்லாம்?”

திலீபன் சீண்ட, வெட்க மிகுதியால் செய்வதறியாது திகைத்த துளசி, அருகிலிருந்த தன் வருங்கால மாமி யாரின் பின் பதுங்கிக் கொண்டாள். ஒண்டிய சின்னவளை ஆதரவாய் அணைத்த அகிலா, அவள் நெற்றியில் முத்தமிட, அங்கு நேசத்தின் நறுமணம் இதமாய் பரவியது...